

Αριθ. 132962

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

1891—1892.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

Π. Α. Ζ

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μετροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμήται γρ. άογ. 2.

Τιμήται γρ. άογ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΦΟΥΡΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 1 Μαρτίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικά Έπιθεώρησις.—Υπουργική-Μπέν-Μεξδλ ό διά-
δημος "Αγαθ' άοιδός" (κατά τόν Σ. Μπλοντέλ).—Νέα θεωρία περί
των θινελών και τυρώνων.—Ποιήματα.—Πρόδοτος ό πατήρ της
"Ιστορίας.—'Ανά την επί τάδε 'Ασίαν (από Τσανλί εις Τεχερά-
ναν).—'Η Δευτέρα Μήτις (δύιγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ουδέν τό σπουδαίον άνειλίχθη κατά την εβδομάδα
ταύτην ζήτημα πολιτικόν και άπομένως ή τις Εύρώπης
προσοχή εστράφη περί την άνακίνυσην των κοινωνικών
ζητημάτων και ίδια περί την πάλην της εργασίας έναν-
τίον του κεφαλαίου, ήτις τοσούτω μείζονας άπειλεί δια-
στάσεις. Ήσω οι αντιπρόσωποι εκείνης, τό επιγινόμενον
αυτοίς άδικον συναισθανόμενοι, αξιούσι μικράν τινα δι-
μοιβήν άνθ' όν προσπορίζονται, μεγάλων άφελειών οι
του κεφαλαίου αντιπρόσωποι, οι παντί αγωνιζόμενοι
σθένει να εξαναγκάσωσι τους πολεμίους να κύψωσι τόν
αυχένα και να υποχωρήσωσιν εις τας υπερημάτους αυ-
τών αξιώσεις. 'Επί του άμυθίτου αυτών πλούτου βα-
σιζόμενοι και εις τὰ μέχρι τοῦδε προσγεγόμενα αυτοίς
κέρδη ήτιον άρκούμενοι εγνωσαν άχρι τοσούτου την επι-
μονήν αυτών εν τη άρνήσει του ήκανοποιήσαι κατά τι τας
δικαίας αξιώσεις των εργατών να εξωθήσωσιν, ώστε τας
εργασίας μάλλον ν' αναστείλωσιν ή να δώσωσι τι εκεί-
νοις, όν ό από του μετώπου ως θρόμβοι αιμάτων απο-
στάζων ιδρώς εις όγκους χρυσίου μεταβάλλεται εν τῷ
βαλαντίῳ αυτών και εκατόνταπλασιάζει τὰ άρχικά κε-
φάλαια. Τοίς κεφαλαιούχοις της πεπολιτισμένης Εύρώ-
πης, της Εύρώπης του 19 αιώνος ήκιστα βεβαίως άρμά-
ζει ή μέχρις εσχάτων εκμετάλλευσις των μόχθων του ά-
τυχούς εργατου, όστις, άνάγκην τροφής έχων και υπό
οικογενειακών, περισπασμών και απαιτήσεων πιεζόμε-
νος, άκουσίως ήπακύνεται και γίνεται τό όργανον του
κεφαλαιούχου προς μείζονα πλουτισμόν αυτου. 'Αλλά
τό λιπηρότερον πάντων είναι ότι παρά τας επανειλημ-
μένας εκκλήσεις του πρώτου, οι της Δύσεως ιδύν-
τορες μικρόν έμερίμνησαν υπέρ της βελτιώσεως της
τυχής αυτου, τό μόν ένεκα λόγων έκλογικών, τό δ' έν-
νεκεν έτέρων πολιτικών αιτίων, καιτοι καθήκον επέ-

βάλλετο όπως ή δούσα καταβληθή προσπάθεια υπέρ
της βελτιώσεως ταύτης, αν μόνον ίνα μη ή των κεφα-
λαιούχων επιμονή επαναγάγη τόν κατά τόν Μεσαίωνα
και τους νεωτέρους έτι χρόνους τιμαριωτισμόν ήλι-
λ' ίνα και μη διασαλευθῆ ή επικρατούσα τάξις και ή-
συχία. Αι της Δύσεως κυβερνήσεις παραμελοῦσαι του
ζητήματος, αποθρασύνουσι τους κεφαλαιούχους και πα-
ρέχουσιν, οὔτως άφορμήν εις γεγονότα, οια τό διαδρα-
ματιζόμενα εν αυτη τῷ πρωτευούση της φιλελευθέρας
'Αγγλίας, όπου από της χθες τό σύνολον των εν τοίς
άνθρακωρυχείοις εργαζόμενων άνέστειλαν τας εργασίας
και ζητούσιν έλαχίστην προσθήκην εις τό γλίσχρον αυ-
τών ήμερομίσθιον όπως δυνηθώσιν οὔτω να επαρκέσωσιν
εις τας σημεριναις αυθούσας οικογενειακάς άνάγκας και
να λιτρωθώσι του κινδύνου του εκ πείνης θανάτου ούχι
πλέον ένεκα της άνταρσίας των μελών κατά της κοιλίας
άλλ' ένεκεν άνεπαρκείας της εργασίας εκείνων υπέρ ταύ-
της. Τό δε κύριον αίτιον πάντων τούτων; 'Η πολιτική,
οι έκλογικοί λόγοι, οι πείθοντες τόν πρωθυπουργόν της
άνάσσης να μη άποστή της μέχρι τοῦδε πορείας, της τει-
νούσης εις τό υπερωσπίσαι τους κεφαλαιούχους. ίνα και
οὔτοι επικουροι και άσρογοι εκείνω προσέλθοιαι κατά τας
επικευμένας έκλογάς. Οὔτως ή πολιτική του do ut des
ή πολιτική της άλληλοδοθηείας, ή πολιτική του άλλή-
λων τὰ βάρη βαστάζειτε διαδραματίζει έξοχον πρόσωπον,
καιτοι υπό την πολιτικήν ταύτην σκορπίος, είδει ένεκα
της του δικαίου συναισθήσεως των αντιπροσώπων της
εργασίας, οὔτινες, νομοταγώς τας αξιώσεις αυτών υπο-
βαλόντες, τῷ τε λόρδῳ, δημόχῳ και τοίς άρμοδίαις και
άπαξιωθέντες ήκανοποιήσεως, εγνωσαν να προδῶσιν εις
την έντονον ταύτην διαμαρτυρίαν, την υποστηριζομένην
υψ' άπασων των εργατικών τάξεων, υπό 250000 χειρω-
νάκτων.

Κρισιωτέρα είναι ή επί τῷ εργατικῷ ζήτηματι επι-
γενομένη κατάσταση εν ταις συμμάχοις αυτοκρατορίαίς,
ον ή μόν περιόχται διά μέτρων άσθηδών να επαναγάγη
τό καθεστώς, ή δ' έτέρα αγωνίζεται δι' εράνων να προ-
σέλθῃ επικουρος τοίς πενομένοις και να προλάβῃ την
έπίτασιν του κακού και ίσως μόν αι του κόμπος Τάαφε
προσπάθειαι ήπισχοῦνται ενάρεστον αποτέλεσμα; άλλ'
αι του γερμανου άρχιγραμματέως οὔδέν τοιοῦτον επαγ-
γέλλονται συνεπεία της έκτραχύνσεως και έτέρων κοι-
νωνικών ζητημάτων του σοσιαλιστικού π.χ., του τσαού-
τας και πάλην προσλαμβάνοντος διαστάσεις, ώστε σίγησις
γίνεται περί άναθεσίσεως δρικοντίων μετρων, οια τά

ὕπὸ τοῦ πρώην ἀρχιγραμματέως θεσπισθέντα καὶ ἀρθέντα ὑπὸ τοῦ νῦν αὐτοκράτορος. Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐργατῶν ἀρνούτως σοβαρὸν εἶναι, ἐφ' ᾧ καὶ ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης ἀγωνίζεται νὰ παρίσχη ἔργασίαν καὶ νὰ προλάβῃ τὴν εἰς τὸ πτωχεύειον τῆς βουλῆς ἐπίδοσιν ἀναφορῶν κατὰ τὸ παρᾶδειγμα Γωγράφου, ὅστις ἐν πλείρῃ συνδιόρῳ ἀπῆλθε νὰ δοθῇ ἔργασία πρὸς διατροφὴν τῆς λιμοπτοῦσης οὐδ' ἄλλοι αὐτοῦ. Ἀνῶδυνον ὅλως εἶναι τὸ ἐν Γαλλίᾳ παρᾶπλήθειν κίνημα, καὶ ἐντείνθη αἱ πλείονες τῶν κυριωτέρων γαλλικῶν ἐφημερίδων ἀρῶμεναι ποιοῦνται σύγκρισιν τῆς ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ καταστάσεως τῶν ἐργατῶν πρὸς τὴν ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ τῇ κατὰ τὸ 1870 πολέμῳ αὐτῆς, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ κληρονομία διπλοῦν κίνδυνον, ἀναγκαῖον δ' ἐκράθη ν' ἀνασταλώσῃ προσωρινῶς καὶ αἱ ἐκδρομαὶ σπυριανόντων προσώπων ὅπως μὴ τραχύτερον ἐκδηλωθῶσιν αἱ διαδραματισθεῖσαι σκηναὶ διὰ τῆς τύχης τῶν εἰρημῶν καταστημάτων καὶ ἄλλων. Ἡ σύγκρισις, εἶναι λίαν ἐποικοδομητικὴ καὶ διατροφαὶ ὅτι ἐν ταῖς χώραις ὅπου τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα διέκει διὰ πάντων τῶν θεσμῶν, πολλὰ πλέον νομοταγῆς ἐκδηλοῦται τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοσυντηρητικῆς ἢ ἐν ταῖς χώραις, ὅπου οἱ νόμοι ὑπὸ δρακόντιον ἐπιτάχισαν πνεῦμα καὶ δύνουσι εἰς τὸ κατασπυρνίξαι πᾶσαν τοῦ συναίσθηματος τούτου ἐκδήλωσιν.

ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἐσωτερικῶν ζητημάτων, ἐν μὲν τῇ Ἀγγλίᾳ εἶναι αἱ δημοτικαὶ ἐν Λονδίνο ἐκλογαί, αἱ κατὰ τριετίαν ἐπαναληθιζόμεναι καὶ αἱ διεξαγόμεναι ὑπὸ τῶν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ κομμάτων, ἅπερ πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῶν γενικῶν ἐκλογῶν ἀλλοθίσιον ὄνομα καὶ ἀποκαλοῦνται τὸ μὲν φιλελεύθερον διὰ τῆς προσωπονομίας «προσοδευτικόν» τὸ δὲ συντηρητικὸν διὰ τῆς προσωπονομίας «μετροπαθέος». Τὸ ἀποτέλεσμα ἀπέβη ὑπὲρ τῶν προσοδευτικῶν, ἵπτοι ὑπὲρ τῶν γλαδστονικῶν φιλελευθέρων, ὅστινες ὡς ἐκλογικῶν αὐτῶν πρόγραμμα ἀνέγραψαν τὴν προμήθειαν ὕδατος εἰς τὴν πέντε ἑκατομμύρια ἀριθμοῦσαν πρωτεύουσαν τῆς μεγάλης Βρετανίας. Ὡσαύτως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ναυτικοῦ προσλαμβάνει σοβαρωτέρας διαστάσεις καὶ λόγος γίνεται περὶ νέων πιστώσεων. Πολλοὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῶν κύκλων συνεισέτισαν τὸ ζήτημα τοῦτο μετὰ τῶν ἐν σπουδαίῳ περιοδικῷ δημοσιευθεισῶν κρίσεων περὶ τῆς τοῦ ἀγγλικῶν ναυτικοῦ καταστάσεως, ἵτις διὰ τοσοῦτο ζοφερῶν ἐξαικονίσθη χρωμάτων, ὅστε τὰ ἀγγλικά πλοῖα χαρακτηρίζονται ὡς ἀνίκανα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προσημιδὸν αὐτῶν καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς ἀποτελούσας τὸ ἡνωμένον βασιλεῖον νήσους ἐναντίον πάσης ἀποβάσεως τοῦ τυχόντος πολεμίου.

Ἐν Γερμανίᾳ δὲ μετὰ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα τὴν πρώτῃν κατέχουσι θέσιν ἐν τοῖς λοιποῖς ἐσωτερικοῖς ὁ τῶν ἀποικῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ τῶν ὀχλοῶν ἐν ἄμφωτέροις τούτοις ἡ κυβέρνησις προσκομίζει κατὰ πολλῶν δυσχερειῶν ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ὅπου τὸ πρῶτον νῦν ἐκδηλοῦνται σημεῖα καλοσηργίας, πείθοντά τὴν κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς μέτρα δραστηρίᾳ πρὸς πρόληψιν τῆς πραγματώσεως τῶν σχεδίων, ἅπερ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι συνέλαβον πρὸς ἀντεκδικίσιν οὐ μόνον τῆς ἐναντίον τῶν κομμάτων καταφορᾶς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῆς περιστολῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, καταδικωμένον ἐν δυσὶ κυριωτέροις αὐτοῦ ὄργανοις ἐπὶ αἰτίαις, παραπλησίσις πρὸς τὰ πείσαντα τὸ πάλαι τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον νὰ καταδικῆ μὲν δικαστικῶς τοὺς ἐναντίον αὐτοῦ λέγον-

τας, ἀλλὰ μόνον μετ' αὐστηρῶν ἀνάκρισιν καὶ μετ' ἀποδείξιν τοῦ τε ποιοῦ τῶν καταγγελλόντων προσώπων καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν καταγγελλίων. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν ζητημάτων τούτων ἡ κυβέρνησις ἀπῆλθε τὴν δαπάνην 200000 μάρκων, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, παρὰ τὸ γλίχχον τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ προσέκρουσε κατὰ τῆς ἀντιστάσεως σπουδαίων βουλευτῶν, ζητιάζοντων οὐ μόνον τὴν ἀπόρριψιν τῆς πιστώσεως ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν παντὸς ἐν Ἀφρικῇ σχεδίου ἀποικιακοῦ, καίτοι θερμῶς συνηγήθησαν ὑπὲρ τῆς πιστώσεως ὁ ἴπουργος τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ὁ ὁμόνυμος ἀνεπίδος τοῦ διπλωμάτου Ἀρνίμ, τοῦ γνωστοῦ ἀποδόντος διὰ τῆς πρὸς τὸν πρίγκιπα Βίσμαρκ δικῆς τῷ 1874. Σπουδαιοτέρα ὄμως εἶναι ἡ περὶ τοῦ νομοσχεδίου τῶν σχολῶν διεξαγόμενη ἔργασια συνέπειά τῆς παρατεινομένης ἀντιστάσεως ἀπάντων σχεδῶν τῶν διδασκαλικῶν σωματείων, τῶν σφόδρα καθυπομένων τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ κ. Ζέδλιτς, καίπερ φέροντος τὸ ὄνομα προκατόχου, μετὰ σεβασμοῦ παρὰ τῶν νεωτέρων Γερμανῶν μνημονευόμενον. Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν μὴ ἀπατῆ ἡμῶς ἡ μνήμη, ἐπὶ Φρειδεरिकῷ Ρουλιέλιου τοῦ Βον ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς τῆς ἀναγεννηθείσης Πρωσίας ἐκαλεῖτο Ζέδλιτς καὶ ἐκείριθι ἐπὶ λίαν φιλελευθέρους ἰδέαις καὶ φρονήμασι, ἅτε τὸ σύστημα τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως βασίσας ἐπὶ βάσεων, ἃς ἐνέπνευσεν ἡ ἐν Γαλλίᾳ ἐπελοῦσα κίνησις τῶν γραμμάτων διὰ τοῦ Βολτσίρου, τοῦ Ρουσό καὶ λοιπῶν, σύστημα ὅλος ἀπληλαγμένον τῶν δεσμῶν τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλ' ὁ ὁμόνυμος νῦν ὑπουργὸς ἐπολιτεύθη χίρην πολιτικῶν σκοποῦ ὅλως τούναντιον καὶ ἐξήτισε διὰ τῆς καλακείας τοῦ κόμματος τοῦ κέντρου νὰ ἐξασφαλίσῃ τῇ κυβερνήσει πλειοψηφίαν, δυναμένην νὰ συντελέσῃ τὸ ἔργον τοῦ νέου ἀρχιγραμματέως, τοῦ συλλαβόντος μὲν σπουδαῖα καὶ ἔξοχα σχέδια ἀλλὰ παρακαίρους ἀλλ' ἀκαταλλήλως ὅλως, ἀλλὰ καθ' ὅραν καθ' ἣν ἡ κυβέρνησις ἀνάγκην εἶχε τῆς υποστηρίξεως τῶν ἐθνοφιλελευθέρων, τῶν τοσαύτας παρασχόντων ὑπηρεσίας ἐπὶ τοῦ προκατόχου πρίγκιπος Βίσμαρκ κατὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπαιετοῦς θητικῆς καὶ κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ ὅσα ἀνεκινήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβούλου τούτου τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος τῆς νεωτέρας Γερμανίας.

Ἐν Ἰταλίᾳ τὸ οικονομικὸν ζήτημα ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον θέμα περὶ ὃ στρέφεται ἡ προσοχὴ τῶν ἰθυνόντων τὰ τοῦ βασιλείου, ὡς τοῦτο τρανῶς ἀποδείκνυται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιτροπῇ, τῇ ἐντεταλμένη τὴν ἐξέτασιν τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου συζητήσεων. Ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης καὶ ὁ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργὸς αὐτοῦ ἠγόμισθησαν νὰ παραστήσωσιν ὅτι ἐπετεύχθη ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅτι ἐπιπλεε τὸ ἰσοζύγιον καὶ ὅτι ἐξέλιπον οἱ συλλαβθέντες φόδοι περὶ δεινώσεως τῆς οικονομικῆς τοῦ βασιλείου καταστάσεως. Τὸ ἐπιχείρημα ἡ μάλιστα τὸ τέχνημα εἶναι ἀρκούτως εὐφρῆς καὶ ἀξίον ὄντως τῆς κεφαλῆς τοῦ συλλαβόντος αὐτοῦ. Ὁ τὸ νομοσχεῖον τοῦ προσηπολογισμοῦ συντάξας, λαβὼν ὡς βάσιν τὸν τῆς παρελθούσης χρήσεως προϋπολογισμόν, ὑπέδειξεν ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ ὅτι κατὰ τὸ λῆξαν μὲν ἔτος ὑπάρχει ἔλλειμμα 53,000,000 λιγῶν ἰταλικῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τοῦ παρόντος ἔτους μόνον 19,000,000. Ἡ τοῦ ἐλλείμματος ἐλάττωσις ἐξαγακτήθη οὕτως ὡς πλεόνασμα, διότι τῆς αὐτῆς ἀναλογίας ἐν τῷ ἐλλείμματι τηρουμένης, ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1873—1894 θὰ παρέχῃ πλεόνασμα οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, καὶ διὰ τοιούτων σαθρῶν ἐπιχειρημάτων ζητεῖται νὰ διαβουκοληθῇ ὁ ἀτυχῆς λαός, ὁ

ἥκιστα ἐννοῶν τοιούτους ἀριθμητικούς συλλογισμοὺς καὶ ὁ εὐχόμενος νὰ ληθῶσι δραστήρια καὶ τελεσφόρα μέτρα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν φερόσων αὐτοῦ δεινοπαθημάτων. Εἰς τὰς οικονομικὰς δὲ δυσχερείας προστίθεται καὶ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, ἐφ' ᾧ ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης ἔγνω νὰ προβῇ εἰς τὴν κατασκευὴν διαφόρων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν πρὸς παροχὴν ἔργασίας εἰς τοὺς ἀέργους· ἀλλ' αἱ ἀναγκαῖαι δαπάναι ἐλλείπουσιν καὶ ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου σκέπτεται μετὰ τῶν συναδέλφων ὅποια τὰ λιπτεῖα μέτρα πρὸς πρόληψιν κινήσεων, παραπλησίον πρὸς τὰς ἐν ταῖς συμμάχοις αὐτοκρατορίας. Ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης μεταμέλεται ἴσως τὴν ὄραν ταύτην ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἀπέστη τῆς πολιτικῆς τοῦ μικροῦ ἀρχιγραμματέως, ὡς ἀποκαλεῖται ὁ ἐκ Σικελίας πολιτευτῆς καὶ προκατόχος, ὁ ἔχων τὸ θράσος καὶ τοῦ καταγγέλλειν τὴν κρατοῦσαν οικονομικὴν πολιτικὴν, καίπερ βασιζομένην ἐπὶ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ οικονομικοῦ προγράμματος, ὡς καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐμερίμειται ἐγκαίρως νὰ προλάβῃ τὴν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ οικονομικοῦ βαραθροῦ παρασυρομένην Ἰταλίαν καὶ νὰ λυτρώσῃ ταύτην ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ οικονομικοῦ σάλου, ὅστις πολλῶν δεινότερος παντὸς ἔτερου ἐπισκίπτει. Ἡ ἀκρίβειος τῶν πραγμάτων στάθμισις ἐρμηνεύει ἐν μέρει καὶ τὴν παρατηρουμένην τάσιν τοῦ ἰταλοῦ πρωθυπουργοῦ ὅπως μετροπαθέστερος καὶ ἥπιον ἀπαντητικὸς τοῦ κ. Κρίσπι φανῆ ἐν ταῖς πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐμπορικαῖς συνάλλαγμασι καὶ ὅπως τῆς ἀφορμῆς ἐπὶ τῇ ἐν Γαλλίᾳ τελευταία ὑπουργικῇ μεταβολῇ πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐμπορικῶν διαπραγματεύσεων καὶ ἀνασύνδεσιν τῶν πρὸς τὴν μεγάλαν τῆς Εὐρώπης δημοκρατίαν τελευταιῶν σχέσεων, τῶν δυναμένων μεγάλως νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν οικονομικῶν τοῦ βασιλείου καὶ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν γεωργῶν τῆς μεσημερινοανατολικῆς Ἰταλίας, βλεπόντων τοσαύτην καταφορὰν τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τοῦ περὶ ἰταλικῶν οἴνων ὕρον τῆς ἀστροϊταλικῆς ἐμπορικῆς συνθήκης.

Οἱ ἐν Ρωσίᾳ πρὸς τῇ ἀνακούφισι τῶν δεινοπαθημάτων, ἅπερ πάσχουσιν οἱ κάτοικοι τῶν λιμοβλήτων κυβερνησίων, μεγάλως φροντίζουσιν ὑπὲρ τῆς ἐπισχύσεως τῶν κατὰ μήκος τῶν πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστροουγγαρίαν μεθρῶν φρουρῶν, μεγάλα δὲ στρατιωτικὰ συμβούλια, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ αὐτοκράτορος ἐπέλεθη συγκεντρωσῆαι περὶ σπουδαίων στρατιωτικῶν μεταθέσεων καὶ περὶ ἐνώσεως ἐνίων στρατιωτικῶν περιφερειῶν ἢ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν ὅπως μείζων ἐπέλεθη συγκέντρωσις περὶ τὴν διοίκησιν καὶ εὐχρέστερα καταστῶσι τὰ ἀμυντικὰ κατὰ παντὸς ἐκ δεσμῶν πολεμίου μέτρα. Τὸ ἐξωθῶν τὸ ἀνακτοβούλιον Πετροπόλεως εἰς τοιαῦτα δραστήρια πολεμικὰ ἔργα εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ τριπλῆ συμμάχια καὶ αἱ ἐν Γερμανίᾳ κρατούσαι δυσμενεῖς πρὸς τὴν Ρωσίαν τάσεις, ὡς ἀποδεικνύται οὐχὶ ἐκ τῶν φαντασιοπλασιῶν ἀγγλῶν ἀνταποκριτῶν, ἀποτολμώντων ν' ἀναγράψωσιν ὅτι ὁ γερμανὸς μονάρχης ἠπέλιπε πανωλεθρία τὴν Ρωσίαν, ἀλλ' ἐκ τῶν σαφῶν καὶ ἀναμφιλέκτων δηλώσεων τοῦ κόμιστος Καρπίθι, ὅστις συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς ἀξήσεως τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ προέβη ἄχρι τοῦ αἰτιολογήσαι τὴν αἴτησιν τῶν κατὰ θάλασσαν δυνάμεων τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χοϊχέντσόλερν δι' ἀντιπερισπασμῶν κατὰ τοῦ κράτους τῶν τσάρων ἐν περιπτώσει ρήξεως καὶ ἀξιώσαι αἴτησιν τοῦ ἐν εἰρήνῃ στρατοῦ κατὰ 80,000 ἀνδρῶν.

Ἐκ τῶν μικροτέρων δ' ἐν Εὐρώπῃ κρατῶν τὴν κυριωτέραν προσοχὴν ἐπισπένδεται ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Πορ-

τογαλία ὡς καὶ τὰ Σκανδιναυικὰ κράτη. Καὶ ἐν μὲν τῇ Ἰσπανικῇ χερσονήσῳ τὸ οικονομικὸν ἰδίᾳ ζήτημα ταράσσει τὰ κύκλα τῶν περὶ τὴν κυβέρνησιν καὶ ἀπειλεῖ ὡς ἐν Ἰταλίᾳ ὑπουργικῶν κρίσιν. Οἱ πρωθυπουργοὶ ἀμφότερων τῶν χωρῶν τῆς εἰρημένης χερσονήσου ὑπισχνούνται πολλὰς μεταρρυθμίσεις, ἀλλ' οὐδὲν ἄχρι τοῦδε εἰς πέρας ἤγαγον καὶ ὁ λαός, στένων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φόρων καὶ τῶν διὰ τὰ δημοσία χρεῖα πληρουομένων τόκων, συνεννοεῖται μετὰ τῶν πολεμίων τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως, τῶν ἐχόντων πολλοὺς ὀπαδοὺς καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ τῶν δυναμένων νὰ δεινώσωσι τὴν θέσιν τῶν συμβούλων τῆς τε ἀντιβασιλείσεως Χριστινῆς καὶ τοῦ βασιλέως Καρόλου. Τὸ ἐκφοβίζον ἰδίᾳ τὸν κ. Καννάδαν καὶ τὸν κ. Διάξ Περέραν εἶναι αἱ συσκέψεις τῶν ἐν ἐκατέρῳ τῶν βασιλείων πολεμίων τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ αἱ μυστικαὶ αὐτῶν συνεννοήσεις μετὰ τῶν ἐν Βραζιλίᾳ φίλων, τῶν ἐπενεγκόντων τὴν ἐν τῇ πρώην αὐτοκρατορίᾳ μεταβολήν. Ἐν δὲ τῇ Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ τὸ προξενικὸν ζήτημα τοσαύτην προσέλαβον σοβαρότητα, ὅστε οἱ ἐν χριστιανίᾳ ἀρνοῦνται πᾶσαν συνεννόησιν καὶ πάντα συμβιβασμῶν, τὴν δ' ἄρνησιν αὐτῶν ταύτην ἄχρι τοσοῦτου ἐξώθησαν βαθμοί, ὅστε πολλοὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῶν κύκλων συνέλαβον ἰσχυροῦς περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ νῦν κρατοῦντος συνδιασμοῦ καὶ φοβοῦνται μὴ οἱ πολέμοι αὐτοῦ προβῶσιν εἰς τὴν ἀποκήρυξιν αὐτοῦ καὶ ἀξιώσωσι τὴν ἀπόσπασιν τῆς Νορβηγίας ἀπὸ τῆς Σουηδίας.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἴμου κρατῶν τὴν σπουδαιοτέραν κατέχει θέσιν ἡ Ἑλλάς, ἡ ἀπολυτρώθεισα τοῦ κινδύνου πτώσεως εἰς τὸ οικονομικὸν βαραθρον, καὶ ἡ ὀφειλούσα ἐπιμένως μεγάλαν ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει ταύτῃ ἐγνωμοσύνην εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἐθνῶν σπανιότατα ἀπαντῶσι παραδείγματα τιλικαῦτης ἀφοσίσεως καὶ δικαίως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θ' ἀναγράψῃ ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ ὄνομα τοῦ Κόδρου, τοῦ χίρην τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος προκαλέσαντος τοὺς πολεμίους καὶ πρῶτος ὑπὸ τὸ δόρυ αὐτῶν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, χρῆσιν ποιούμενος τοῦ διὰ τοῦ συντάγματος παρεχομένου αὐτῷ δικαιώματος τοῦ παύειν τοὺς ὑπουργοὺς, ἀπέδωκε τὰς μεγίστας τῇ Ἑλλάδι ὑπηρεσίας εὐρισκόμενος δ' ἀντιμέτωπος τοῦ λαοῦ, ἐὰν γένην ἐκκλησις πρὸς αὐτόν, ὅτι τῆς ὁμοθυμίας τοῦτου ὑποστηρίξεως ἐν τῇ ἐπιανορθώσει τῶν οικονομικῶν τῆς χώρας καὶ ἐν τῇ ἐπουλώσει τῶν ἐπιγενομένων αὐτῇ πληγῶν. Πρὸ τῆς σαφούς δὲ ταύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως περιττὸν ὅλως ἀποβαίνει τὸ ἀποδοῦναι τὸ ἐλαττήριον τῆς ἐνεργείας τοῦ βασιλέως εἰς λόγους ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὃν τρόπον οὐδεμίαν δέον ν' ἀξιοθῶσι προσοχῆς καὶ τὰ φληνεφίματα ἐνίων γερμανικῶν ἐφημερίδων, αἵτινες μακρὸν μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ὑπουργικῇ μεταβολῇ ἀπετόλμησαν νὰ ὑποδείξωσι τῇ Ἑλλάδι, ὅτι οὐδὲν ὀφείλει νὰ συλλάβῃ ἄνευρον ἐπὶ τῇ μετὰ τῆς Γερμανίας ἀγχιστεία, ὡσεὶ ἠγγόντων οἱ ἐν Ἀθήναις ὅτι ταύτην συνάπτοντες οὐδὲν προὔτιθεντο πολιτικὸν σχέδιον καὶ ὅτι ἐν τῇ πολιτικῇ οἱ συγγενικοὶ δεσμοὶ οὐδὲν βαρύνουσι προσφάτου μάλιστα ὄντος τοῦ παραδείγματος τῆς ἠρωϊκῆς Δανίας, ἵτις παρὰ τὴν ἀγχιστείαν αὐτῆς μετὰ τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Εὐρώπῃ βασιλευδόντων οἶκων, τοῦ ρωσικοῦ καὶ τοῦ ἀγγλικῶν, εἶδεν ἀποσπώμενα αὐτῆς σὺν τῇ πτώσει τῶν Δυπελαϊκῶν ὄχυρωμάτων καὶ τὰ δουκάτα τοῦ Ἀλβίου.

ΙΜΠΡΑΧΗΜ-ΜΠΕΝ-ΜΕΧΔΗ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΡΑΨ ΑΟΙΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ Σ. ΜΠΑΛΟΝΤΕΛ.

Ο κ. Σ. Μπαλοντέλ (S. Balon) γράφει εν τῷ τοῦ Ιανουαρίου τεύχει τῆς Ἑρτιανικῆς ἐπιθεωρητικῆς ἐκτενῆ πραγματείᾳ περὶ τῶν διασημῶν ἀράβων ἀοιδῶν τοῦ τρίτου ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αἰῶνος (778—839 μ. Χ.), ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ διασημοτάτου πάντων Ἰμπραχίμ-μπέν-Μεχδὴ, ἐπὶ τῆς βλαδὴς δὲ ταύτης μεταδιδόμενον τοῖς ἀναγνωστῶσι ἡμῶν τὰς ἐπισημασθεὶς πληροφορίες.

Α΄

Ἡ ῥηδική, εἰς τὸ ἀπόγειον αὐτῆς σήμερον παρὰ τοῖς εὐρωπαϊκοῖς ἔθνεσιν ἐξηκουμένη, εἶχεν ἴδωι προικθῆναι ἤν μὴ εἰς τελειότητα, ἀλλ' εἰς μέγα ὄψος κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Εὐρώπη ἐκπύσσεται ὑπὸ τοῦ καλομένου μεσαιωνικοῦ ζόφου, εἶχε δὲ προικθῆναι παρὰ τοῖς Ἀραβῶν, λαφ' εὐαισθητῶν καὶ ἀπολιθητῶν, ἢ ἡ μουσικῆ, ὡς καὶ ἡ ποίησις, ἐνεκλιματίσθαι ἐγκαίρως, ὥστε ν' ἀναπτύξῃ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτίνας τοῦ πολιτισμοῦ.

Πράγματι δὲ παροδικὰ τις ἐπισκόπισις τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Ἀραβίας ἐμφανίζει ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἐξοχίστου ἴδωι μ. Χ. αἰῶνος τὴν χαλκῆν τῆς Συρίας Μεσῶν τὴν Α΄ Ἀβδαλάχ-μπέν-Ζομπείρ, ὅς ἐπέγραψε τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Καθεδρῆς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Μέκκας καὶ τῆς Μεδίνας, καλοῦντα ἐκ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Περγουσίας δεξιοῦς ἐργάτας, οἵτινες πρῶτοι ὡς βραδύτατα εἰσέλασαν εἰς Χερζάζην τὸν πρῶτον τὴν μουσικὴν ἔθνητα.

Οὐδὲν τοῦτου πιθανώτερον. Κατὰ τὸν κ. Σαλδάτωρ Δανιὴλ (Saidour Daniel), «La Musique arabe, ses rapports avec la musique grecque et le chant gregorien» ἢ ἑπισημασθεῖς ἀραβικῆ μουσικῆ οὐδὲν ἕστιν ἕτερον ἢ τὸ ἴδιον τῶν αἰδῶν καὶ ῥαψωδῶν, ὅπερ ἴσχυθη ἐπὶ τῆς μουσικῆς τῶν ἀρχαίων, ἰδίᾳ δὲ τῆς τῶν Ἑλλήνων. Τεκμηρίων τοῦτον αἰ ἀσθηταὶ ἀναλογίαι, αἰ ἀναρχοῦνται ἐν τῇ ἀραβικῇ καὶ τῇ ἑλληνικῇ πλῆματα καὶ τοῖς ψαλμοῦσιν ἵσχυι. Δεκαετίαι ἐν Ἀφρική μελέται, θρησκευτικαὶ, συλλεγεῖσθαι ἐν Τύντι, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐπέτρησαν τῷ κ. Σαλδάτωρ Δανιὴλ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν θεωρίαν τῆς ἀραβικῆς μουσικῆς, παρεχομένης πραγματικῶς καλλόνες τῷ μετὰ αὐτίκων μελέτην κατορθώσαντι νά καταλάβῃ τὴν κλειδίαν αὐτῆς.

Ὡς βλέπετε, οἱ Ἀράβες παρὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων τὸ μουσικὸν αὐτῶν σύστημα, τροποποιουμένους αὐτὸ ὡς οὐδέποτε, ὡς καὶ τὰς πρὸς τῆς κλιμακίας καὶ τὸν ῥυθμὸν σχετικὰς θεωρίας, αἵτινες βραδύτερον διήρσαν τῆς δύο λυρικῆς ἀρχαίας τῆς Βαγδάτης. Ὁμοιωτικῶν ὅμως εἰς τὴν μουσικῆν σηματογραφίαν ἀπὸ τοῦ τρίτου ἴδωι αἰῶνος τῆς ἐγγραφῆς εἶχεν ἐγκαταλειφθῆναι διὰ τὸ περίπλοκον αὐτῆς, τὴν ἑλλείψιν δὲ ταύτην τῆς σηματογραφίας παρὰ τοῖς ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικοῖς ἐπιχωροῖ τὸ Κιτάν-ἔλ-ἄγανι (Βιβλὸς ἰσμίτων). Καὶ εἶναι τὸ πρῶτον ἐγκαταλειπτόν. Τὸ ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἐκ τῶν ἑλληνικῶν θεωριῶν ἐρρατισθὲν σύστημα πᾶσι δὲ τοῖς αἰῶσι τῆς εὐρωπαϊκῆς, ὥστε παρεμεινεν ἀποικειωτικὸν πρόνομιον ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἐκείνων ὡσφῶν, οὐδέποτε ἐφαρμόσθη ὑπὸ τῶν τῆς τέχνης ἀνδρῶν. Μελὸς τι μετεδίδετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῷ μαθητῇ πρακτικῶς ἢ ἀτελεστέων ἐπαναλήψεων, αἵτινες φυσικῶς ἀλλόλοιν πολλὰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν. Ἀλλ' οὐ περὶ ταύτων ἡμῶν ὁ λόγος, ὁ βουδόμενος δὲ παρουσιάζεται εἰς τὰ συγγραμμάτια τῶν Κωζεργιάνων (Kozergien), Κιζε-δέτερ (Kisewaiter) καὶ Χριστιανόβιτς (Christiansowitsch) περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀραβικῆς μουσικῆς.

Β΄

Ἐν τοῖς ἐκ τῆς τέχνης καὶ τῆς καταγωγῆς διασημοῦ ἀοιδῶς τῆς Ἀραβίας ἡ ἱστορία ἐξαιρεῖ τὰ ὀνόματα τῶν χαλκῶν Ὀμίρ-μπέν-Ἀδδ-ἔλ-Αζίζ, Βελὴδ τοῦ Β' καὶ Βατῆκ-Βιλλάχ,

καὶ τῶν κατ' ἀνάγκην διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀραβικοῦ βίου οἱ ἱερανοὶ οὔτοι τὸ τεχνικὸν ἄλλαντον αὐτῶν ἐπεδεικνύον μόνον ἐντὸς τοῦ γυναικωνίου αὐτῶν καὶ πρὸ τεχνολογικῶν, ὡς ἀτ συμβουλαὶ ἴσαν αὐτοῖς ἀπαραίτητοι, ὡς τοῦ Μοσοῦλι, τοῦ Ἰσχάκ κλπ., ἐν τοῖς αἰσθητικῶν εἰς ἐξ αὐτῶν, οὐ ἡ ψῆμι ἐπισημαίνει τὴν τῶν ἀλλων ὁμοτέχνην, ὅς δὲ ἀποκαλύπτει τὸν βίον αὐτοῦ ἀφῆραθεν εἰς τὴν τέχνην οὔτος εἶναι ὁ χαλκῆς Ἰμπραχίμ-μπέν-Μεχδὴ, γεννηθεὶς τῷ 162 ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς (779 μ. Χ.) ἐκ μητρὸς Ἰγεναίας, Χαϊζορῶν καλουμένης, ἐκ πατρὸς δὲ ἀδελφοῦ τοῦ διασημοῦ Ἀροῦν-ἔλ-Ρεδὴτ.

Ὁ Ἰμπραχίμ, περὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἐγγράφον παρέχει πληροφορίας, ἦν ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Μεχδῆ, τὸ ἕκτον δὲ μόνον ἔτος τῆς ἡλικίας ἤγειν. ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν. Οὗτος μετὰ τοσοῦτον ἔρωτος ἠγάπη τὴν παιδίαν καὶ τὴν μουσικὴν, ὥστε ἀνεξίτηται τοῖς διαπρεπεστέρους καλλιτέχνας καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς μετ' ἀπαραδειγματίζοντο μέχρις ἐκείνου γενναιοδωρίας. Ὁ ἔρωσ αὐτοῦ μάλιστα ἐπὶ τοιοῦτον προέβη, ὥστε καθ' ἣν ἐν τῷ σπουδαίῳ ὑπομνήματι αὐτοῦ λέγει ὁ κ. Μπαρμπὴ Μαννίερ (Barbier de Meynard) καὶ πικρῶς ἐσαυροῖσθαι ὑπὸ τῶν θεωροῦντων τὴν κλειδίαν αὐτοῦ ταύτην ὡς τρυφήν, ἀπῆδουσαν εἰς τὰς ἀδικίας ἀρχῆς τοῦ θρησκειώματος.

Ὁ Ἰμπραχίμ, λέγει ὁ ὀνομασθεὶς συγγραφεὺς, ἀναθεωρουμένος εἶς εἰς τὰς μητρικὰς φροντίδας καὶ ἀνατρέφόμενος ἐν καλλιτεχνικῷ κέντρῳ, παῖς δ' εἶ παρθερτίκως κατὰ τὰς μουσικὰς ἐσορὰς, εἰς ἑτέρπητο ὁ τοῦ χαλκῆος γυναικωνίου, ἐμῶσφον ἐξ αὐτῶν αἰσθητῶν, ὅπερ βραδύτερον ἀπέτελεσεν τὴν δόξαν αὐτοῦ. Αὐτὸ τοῦτο δύναιται νὰ λεχθῆναι καὶ περὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ὀλεϊγγῆς, «θαυμάσιος πνεύματος καὶ εὐφυίας, σπανίου μεγαρῶντος», οὐ ἡ ἕξια ἡν παρέμενεν ἐκεῖ ἀγνωστος, ἢν μὴ ἡ τολμηρὰ χεῖρ τοῦ ποικιλοῦ τῶν Ἀγανι ἦν ἐξήγαγε ῥῆσιαν τινὰ τοῦ παρὰ τὴν ἀρὰς τοῦ ἀποικειωτικῶς τὸν ἀποικειωτικῶν τὸν οἰκονομικῶν βίον τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ ἑσωτερικὸς ὀργανισμὸς τῆς αὐτῆς τοῦ Μεχδῆ ἐξέκωκ νύκει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἠορτῶν τῶν ἰσὸ ταύτων ἀδελφῶν καὶ τῶν σπερμάτων τῆς ἰδιοψυχίας ἐκείνης, ἢ τις ἐπίδοσ τῶν θαυμασίων τῶν συγχρόνων αὐτῶν. Οὐδέποτε οὐτε πρὸ τῆς τριῶν ῥέξως τοῦ ἡλικισμοῦ οὔτε μετὰ ταῦτα ἡκούσθησαν ὅτι αὐτῶν ὄσι, δύναμει νὰ συγροῦσθαι περὶ τῶν Ἰμπραχίμ καὶ τὴν ἀδελφῆν αὐτοῦ Ὀλεϊγγῆς. Ἡ κρισις αὐτῆ, ἀπαντήσα καθ' ἕνα ὁσὴν σχεδὸν ἀεὶ τῶν Ἀγανι, ὡς παροιμίαι τις διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς Βαγδάτης».

Παρὰ τοῦ Ἀμπουζαράξ-ἔλ-Ἰσχαγιανί, τοῦ συλλογῆος τῆς Βιβλίου τῶν ἠορτῶν, οἱ χαριστικῶς ἐπίδοσις εἰς ἐκδοτὸν τόμον ἐξεδόθη ἔστι τύπος Ἡολίας, μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἀροῦν-ἔλ-Ρεδὴτ ἐπιδοῦσαν ἡσθάνετο συμπάθειαν πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφὸν αὐτοῦ. «Ἐπιτρέψας αὐτῷ τὴν διοικήσιν τῆς Συρίας, ἐλλυπῖσθαι εἶτα διὰ τὸν ἀπ' αὐτοῦ χωρισμόν, ἀνελάσθεν αὐτὸν εἰς Δαμασκόν, ἐξέστραξε μετ' αὐτοῦ πρὸς προσηκόντων εἰς Μέκκαν καὶ εἶτα ἀνέβηκεν αὐτῷ τιμητικῶν ἢ ἐν τῇ αὐτῆς ἀξίωμα, ἢνα τρεθ' αὐτὸν παρ' ἑαυτοῦ. Ὁ Ἀροῦν ἦν καλλιτέχνης οἱ ἄρα οἱ στίχοι τοῦ Ἀμποῦ Ζ' Ἀτταγιὰχ, τοῦ Ἀμποῦ Νοβίς, ῥαδόμενοι ὑπὸ τῆς λαμπρῆς φωνῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, σφύριχθῆναι τοῦ μανθάνου καὶ τοῦ μεγάλου (Hakibla), περιέγινον αὐτὸν εἰς ἐκστάσιν. Ἀλλ' ὁποιοῦντο καὶ ἢν ἢ το το ἡλιγῆτρον τῶν οἰκονομικῶν ταύτων συνάσειων, εἶχετο οὕτω φιλοπονήσας τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τοσοῦτον δὲ ἐλεπετολόγει πρὸς τὴν σχετικὴν μόνον πρὸς τὴν ἐθνοτυπλίαν, ὥστε πόληυμα ἀπέβαινε παρουσία αὐτοῦ καὶ ἠπλοῦς ὑπαίτησις περὶ τῆς μουσικῆς ἀξίας τοῦ Ἰμπραχίμ καὶ τῆς Ὀλεϊγγῆς. Τὸ πολὺν, καὶ τοῦτο δὲ σπανίως, ἐδέχετο ἢ υἱὸν τινὰ τοῦ Μανσοῦρ ἢ Ἀζαφῆρ τῶν Βαρμεσίων ἐν τῇ οἰκιστικῇ ταύτη μουσικῇ, ἐν ἣ συνήκως ὁ καλλιτέχνης ἠγεμῶν ὑπερέβαινε τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικοῖς».

1) Οὗτος, μὴ κτεταγόμενος ἐκ Μεσολίης, ὡς δὲ μόνον ἐγκαταστημένος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἦν ὁ ἐξοχώτερος τῶν ἀράβων καὶ μουσουλμάνων μουσικῶν.

2) Ἰμπραχίμ-μπέν-Μεχδὴ ἦν ὁ ἠγεμῶν, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ Μεσολίης τῶς συγχοῦρον πρὸς μανθάνου, ὄργανον ὑπὲρ ὁ πατὴρ τοῦ Μεχδῆ, ὁ χαλκῆος ἔλ-Μανσοῦρ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζουλζούλ, ἐπαίξεν ἐξαιρέτως.

3) Ἡ ὑπομνήματα περὶ τοῦ Ἰμπραχίμ, υἱοῦ τοῦ Μεχδῆ. (Ἀσιατ. ἐφημερίς, μαρτ. ἀπρ. 1869).

4) Agani τ. IX, σ. 50.

Ἡ τῶν ἀρχῶν αὐστηρότης αὐτὴ ἐξηγεῖται εὐχερῶς, ἐταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μουσικοῦ, ἐγκαταλειπόμενον εἰς ἀπελευθέρους, μετρίως ἐξελίξαιτο ὑπὸ τῶν ἐυλαδῶν. Ὁ ἱστοριογράφος Ἰμπ-Χαλόου φανταίνεται συμμερίζομενος τὴν κατὰ τῆς βεβήλου ταύτης τέχνης πρόληψιν τὴν συγχρόνων αὐτοῦ. «Ἡμέραν τινὰ, λέγει, ἐπέτιμον ἑμῶν τινὰ βασιλικῆς καταγωγῆς ἐπὶ τῇ ἀφοσιώσει, μετ' ἧς ἐπεδίδετο εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φωνητικῆς καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς, καὶ ἔλεγον αὐτῷ: «Τοῦτο δὲν εἶναι σὸν ἔργον οὐδὲ ἀρχαίως» εἰς τὴν ὅσιν σου.—Πᾶς! ἀπεκρίνατό μοι, δὲν βλέπεισ ὅτι ἡ Ἰμπραχίμ, ὁ υἱὸς τοῦ ἔλ-Μεχδῆ, διέτρεπεν ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ καὶ ἦν ὁ πρῶτος ἀποδὸς τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ;— Πρὸς Θεοῦ, ἀντείπον, διατὶ δὲν λαμβάνεις μᾶλλον εἰς πρότυπον τὸν πατέρα» αὐτοῦ (Μεχδῆ) ἢ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ρεδῆτ; Ἄν βλέπεισ τὸ πάθος τοῦτο καταβίβασαι τὸν Ἰμπραχίμ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἢν ἡ οἰκονομία αὐτοῦ κατεχέται».

Ὁ Ἰμπραχίμ, προσελθὼν εἶτα εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Μοχαμμέτ-ἔλ-Ἐμίν, υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἀροῦν-ἔλ-Ρεδῆτ (433 ἐγγραφῆς, 808 μ. Χ.), μετρίαν μόνον ἔβριν ἐν αὐτῇ ὄσιν σχετικῶς πρὸς τὴν ἐμπροσθῆν καὶ τὰς τιμὰς, ὡς ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς προκατόχου βασιλείας. Ἄν ὁ χαλκῆος πτόδωκει νὰ συμβουλεύσῃ αὐτῷ, ἐπράττει τοῦτο, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς Βιβλίου τῶν ἠορτῶν, ἢν ἡ ἀδελφὴ τὴν γνάμιν τὸν εἰδημόνον καλλιτέχνην περὶ τῆς ἀξίας τῆς νεαρῆς αὐτοῦ οὐσίας, τῆς ἀπλοῦ Ουράμπ, ἢ τις βραδύτερον ἀπέβη τοῦ θέλητρον τῆς αὐτῆς τοῦ Μαροῦν καὶ μετὰ τινος ἀλλης αἰοσῶς, Ζορῶν ὀνομασθεῖς, μανθίρας δὲ τοῦ Ἰμπραχίμ, συνεμερίσθη τὸν θαυμαστόν τῶν ἐραστέχων τῆς Βαγδάτης.

Θανόντος τοῦ Ἐμίν, ἠγεμῶνος ἦικετα πρὸς τὰς τέχνας εὐαισθητοῦ, ἢ Βαγδάτην περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μαροῦν, οὐ ὁ ἄγων ἐφαίνετο πανταχοῦ θρησκειῶν. Ὁ Ἰμπραχίμ, τὸν τριακοστὴν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγων τότε, διήγαγε τὴν τερπνὴν καὶ ψυχολοπὸν βίον. τῶν μεγιστάνων, ἀπεροφνημένος δὲ οὗτος εἰπέιν ὑπὸ τῆς σπουδῆς τῆς ποικίσεως καὶ τῆς ῥηδικῆς, πολλὸν ἀπέχετο τοῦ νὰ προσδοκῆ ὅτι διὰ διεδραμάτιζε τὸ λαμπρὸν ποσοσῶπον. ὅπερ ἀνικητοτα γεγονότα ἐπεφύλασσαν αὐτῷ εἰς τὸ μέλλον. Πράγματι δὲ ὁ Ἀμπουζαράξ γράφει ὅτι κατ' ἀποκοῦσθαι σοδαρὸν σφαλμάτων, διαπραχθέντων κατ' εἰσήκησιν τῶν συμβουλοῦν αὐτοῦ, ὁ ἔλ-Μαροῦν ἀπληθήσθη τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τῶν Ἀβασιδῶν, ὁ θεός δὲ αὐτοῦ, Ἰμπραχίμ ἐξελέγη καὶ ἀνιγορευθῆναι χαλκῆος τῇ 5 μετὰ τῆς ἐγγραφῆς 202 ἀπὸ ἐγγραφῆς (12/24 ἰουλίου 817) μετὰ τὸ τίτλον τοῦ Μουγπαράξ, ἢτοι πύλοισι.

Μετὰ τινὰ χρόνον σοδαρὰ οἰκονομικὰ δυσχέρεια ἐνέδηκθη. Ἡ δημοσιὸν ἡσθάνομεν ἐξανακλίνοντος, ὁ υἱὸς τοῦ Μεχδῆ ἀνακεφάλαιε καὶ προσεβήθη εἰς τὸ ἰσχυρότερον αὐτοῦ ταμίον, ὡς ἀποτιμῆ τὴν μισθοφορὰν τοῦ στρατοῦ, ἀπαιτοῦντος τὰ πολλὰ καθυστερήματα αὐτοῦ. Ἐκαστὸς στρατιώτης ἔλαβε τότε 200 δρηχίμ, ἢτοι 140 περιπίου φράγμῶν. Χωρόν τι τῆς Βιβλίου τῶν ἠορτῶν δεῖκνυται εἰς ὑπόδον σοδαρῶντιος εἶχε προβῆ ἢ κατὰ σταθίς αὐτοῦ, μέχρις ὁποίας δὲ θρασυῶντιος ἐξέκετο ἢ διαγογῆ τῶν ὑπὸ τὴν ἰσχυροσίαν αὐτοῦ μισθοφόρων. «Ὅτε ὁ Ἰμπραχίμ ἐξελέγη ἐν Βαγδάτῃ, οἱ Ἀράβες (νομάδες) καὶ δραπεταὶ δοῦλοι προσελθόντες κατὰ χιλιάδας ἐτάθησαν ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτοῦ, μὴ δύναμενος νὰ πληρώσῃ αὐτούς, ἤπειτο πάντοτε νέας προσεσμίας. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν αἱ διαδηλώσεις αὐτῶν προσελθόντων σοδαρῶντων χαρακτηρίρα, εἰς τὸν ἀνωτέρων ἀξιοματικῶν τῶν ἀνακετόρων προσέβη ἑδῶλῶν αὐτοῖς ὅτι τὸ ὡσαυροφιλῆσιον ἦτο κενόν. Τότε εἰς τὸν θρασυῶντων τοῦ ὄμιλου σταθιστῶν προικῆρας εἶπεν: «Ἐς προαγίωσιν ἡμῶν τὸν χαλκῆον ἡμῶν θέλομεν νὰ ἴσωμεν αὐτῶν. Δὲν δύναται νὰ μᾶς πληρώσῃ ἔστω ἄλλ' ἑπειδὴ» εἶπε οὕτω κἀδὸς αἰοσῶς, ὡς ψάλλῃ ἡμῖν ἐντὶ τῆς ἡμετέρας μισθοφορῆς τρία ἴσματα χάριν τῶν στρατευομένων τῆς δεξιῆς ὀχθῆς» καὶ τρία ἴσματα χάριν τῶν τῆς ἀριστερῆς ὀχθῆς τῆς Βαγδάτης».

Ὁ ποιητὴς Δι' βίβ, τελειῶς ἀφοσιωμένος εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ ἄλλ, δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τῷ Ἰμπραχίμ, ἀναπτή

- 1) Prolegomènes, μετάφρ. Slane, τ. Α΄, σ. 39.
- 2) Agani τ. IX, σ. 50.
- 3) Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κωζαμπὴ καὶ τοῦ Ἰμπ-Χορδαμπή τὸ ἀρεθίμ τῆς ἐποχῆς ταύτης δύναται νὰ ὑπολογισθῇ μετὰ τῶν 65 καὶ 75 εκατοστῶν τοῦ πρῶτου.
- 4) Agani, τ. XVIIII, σ. 43.

ματι τῶν Ἀβασιδῶν, τὴν ἀληθείαν αὐτοῦ ἀνιψόσιν καὶ τὴν τοσοῦτον τεταραγμένην ὄσον καὶ μελλοῦσαν ν' ἀποβῇ ἐφήμερος βασιλείαν αὐτοῦ. Οὕτως ἐξηγεῖται τὸ ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στερῆν τῆς ἐν Βαγδάτῃ ἀναγορευθείσης τοῦ Ἰμπραχίμ ὁ ὀνομασθεὶς σατυρικός ποιητὴς ἔλαγε πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ αὐτοῦ:

«Ὡ ἡμέρι οἱ τὸν στρατὸν ἀποτελοῦντες, μὴ ἀπελιξίετε πλέον ἀξέλασθε τὸ τετελεσμένον γεγονός» καὶ μὴ ἀνακακίετε.

Ἐν βραχεὶ ὅσα πληρωθῆτε ἐν ἰσμάδιν ἴτινα ὅσα καταβέβησαν ὑμῖς νέους τε καὶ γέροντας.

Τὰ ποιήματα τοῦ Μα'μπέδ, διανερούμενα τοῖς ἀρχαίως ἰσμάδιν, οὔτε εἰς τὸ βαλάντιόν σας εἰσέρχονται, οὔτε εἰς τὴν κόμμωσιν τῶν γυναικῶν ὑμῶν χροσμεῖσθαι.

Ἄλλ' ἠγγίξεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἐδήμωσαν ἢ ὄρα τῆς πτόσεως τοῦ Ἰμπραχίμ. Ὁ μόνον εἶδε τοὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀναβαθιάσαντας αὐτὸν μεθισταμένους ἀπ' αὐτοῦ κατὰ μίκρον καὶ προσδιδόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ Μαροῦν, ἐξαικρίδῶσας τὰ τῆς σπτόσεως τῆς στεριώσεως αὐτὸν τὴν πρώτεσιν ἐπὶ τὸ κράτος αὐτοῦ, ἐστράτευεν ἐπὶ τὴν Βαγδάτην, ὡς πολεμῶν ἑναντίον τοῦ Ἰμπραχίμ. Ἡ βασιλεία, ἢν οὗτος ἀνεροπτόλει, ἤρχετο διασκεδαζομένη, τὰχίστα δὲ κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Μπαρμπὴ Μαννιέρ μόνον ἢ βασιλεία τῆς τέχνης ἐμελλε νὰ ὑπολειφθῇ αὐτῷ. Πράγματι τὸ πολιτικὸν στάσιον αὐτοῦ τὰχίστα ἐπερατῶθη ἀκμαλοκτευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαροῦν, ἐτιχε τῆς συγγνώμης αὐτοῦ καὶ ἐνεκλιθῆναι γενναίαν ὄσων. Ἡ ἀρχήσους ἐπιεικεία τοῦ νικητοῦ κατέλειπεν αὐτὸν, εἶναι ἀληθῆς, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου, ἀλλὰ κατέλειπεν αὐτὸν μετὰ μανθόλῶν ἐν εἰσῶσι κατελιπθῆσθαι τὴν αὐτὴν ὀσιν ἐν τοῖς ὀσισοῖς τοῦ Μαροῦν, ἢν καὶ ὁ Ἰσχῆν ἢ ὁ Μουχίσις, οἱ καλλιτέχνη τῆς βασιλικῆς αἰθροῦσης. Ἡ ἐξίλωσις ἢν οὐκίρα, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τῶν ὄρων ἐπέτρεπετο αὐτῷ νὰ ζῆσῃ δημοσίᾳ ἀποδεχόμενος τὸ νέον τοῦτο ἀξίωμα, τὸ τοῦ αἰοσῶ τῆς αὐτῆς, ὑπεγράφη τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παρατίσθαι αὐτοῦ. Ἐν κεφάλαιῳ ἐπιγραφομένῳ Μελοποίησις τῶν ἠμοφτόρων τῶν φύλων μουσικῶν τῶν ἀνικητῶν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν χαλκῶν, ὁ Ἰσχαγιανί, ὁ τὴν Βιβλίων τῶν ἠορτῶν παρατίσθαι αὐτοῦ. Ἐν κεφάλαιῳ ἐπιγραφομένῳ τῶν ἠγεμῶνων τούτων, ὁ μόνος ἀποκαλύπτει γνῶσθεὶς ὡς καλλιτέχνης καὶ ἠφιρῶσας τὸ λοιπὸν τοῦ βίου αὐτοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ἀπ' αὐδενὸς κρηπτόμενος καὶ οὐδένα ἀποφύγον, ἢν ὁ Ἰμπραχίμ, ὁ υἱὸς τοῦ Μεχδῆ. Κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη, εἶναι ἀληθῆς, μόνον ἐν ἀποκρῶφ καὶ ὄσιν τῶν παραπετάμματος ἐμελλε, πλὴν ὄσιν ἐκαλείτο εἰς τὴς οἰκονομικὰς συναροῖσεις τοῦ Ρεδῆτ ἢ τοῦ Ἐμίν ἀλλὰ, τυχόν τῆς συγγνώμης τοῦ Μαροῦν, ἐφάνη ἴδωι καὶ τῶν δημοσίων ἐν τῇ αὐτῆς τοῦ χαλκῆου καὶ ἐξεργασίως συναρτικῶς τοῖς ἄλλοις αἰοσῆς τῆς αὐτῆς. Ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ τὴν ὄσον ταύτην ἐκ τοῦ ψῶδου, ἐν ἐνέπνευεν αὐτῷ ἢ μνηστικῆ τοῦ Μαροῦν, ἀποδεικνύων αὐτῷ ὅτι διὰ πάντοδες εἶχε παρατίθῃ τὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀξίωσεις αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ διαγογῆ αὐτοῦ εἶχε ἀποκλείσει αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ».

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΑ ΘΕΩΡΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΥΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΥΦΩΝΩΝ.

Ὁ κρόντιος δακευλιος τῆς Γῆς.

Ὁ ταγματάρχης Δελωνά, ἐν ἀρθρῳ αὐτοῦ ἐν τῇ Ναυτικῇ καὶ Ἀποικιακῇ Ἐπιθεωρητικῇ (Revue Maritime et Coloniale) ἐπιτερίσθη ν' ἀποδείξῃ ὅτι πάντα τὰ τὰς θυελλὰς καὶ τοὺς τυφῶνας συνοδεύοντα φαινόμενα δύνανται νὰ ἐξηγηθῶντο ἐπιεικῶς διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι, ὡς ὁ Κρόνος, οὕτω καὶ ἡ Γῆ περιβάλλεται ὑπὸ ὑπερῶν κοσμικῆς ὑλης, κειμένων σχεδὸν ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐκλειπ

Ένεκα τού εγκληματίου λυσιστελούς συστήματος πρωτοβαλίου παιδείας...

Διάρκεια της ζωής διαφόρων ζώων. — Οι κηφήνες ζώσι 4 μήνας...

Έκαστομυριοίχοι τελευταίον άποθανόντες. — Ίδου δ κατάλητος των έκαστομυριοίων...

Ίωάννης Εύβουλος, Ρέβιλανό και υίός, 2,574,922 λ. στ., Ίούλιος Σ. Μόρχαν...

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Όλα γινώσκαι είναι αι έκ της άρχαιοτάτης ήρωισθείσαι ήμίν ειδίσεις...

Α.

Περί τού έτους της γεννήσεως τού Ηροδότου.

Τό έτος της γεννήσεως τού Ηροδότου δέν είναι ώρισμένως και άκριβώς γνωστόν...

- 1) E. Munk: Geschichte der griechischen Literatur: f Berlin 1879...

ή Παμφίλη, ή περί τούς χρόνους τού αυτοκράτορος Νέρωνος περι- συλλέξασα διαφόρους είδήσεις...

Β.

Περί τού έτους τού θανάτου τού Ηροδότου.

Όπως δέ περί τού έτους της γεννήσεως τού Ηροδότου, ούτω και περί τού έτους τού θανάτου...

- 1) Noctes Attic. XV, 23. 2) Τόμ. I, έν Βερολίνω 1870, σ. 5. 3) Ιστορία της Έλλην. φιλολογίας...

Έργου αυτού, ή τουλάχιστον των τελευταίων βιβλίων αυτού. συμ- πλέεται κατά τή πρώτη έν τού Πελοποννησιακού πολέμου...

Γ.

Περί της πατρίδος τού Ηροδότου.

Πατρις τού Ηροδότου ήτο ή πόλις Άλικαρνασσός νύν Βου- δροήν κατά τή παρλία της Καρίας...

- 1) VI, 98. 2) III, 160, VII, 144, 137, 235, IX, 73. 3) III, 403, IV, 99, V, 44. 4) Ίδ. τού θανάτου...

- 5) Περύ των προσηγών, άς ό ιστορικός διό δευτέρας χειρός επι- νεγκει... 6) Στέφ. 523 εε. 7) VII, 170. 8) Σουίδας έν λέξει: «Κάκει τελευτήσας επί της αγοράς...

τούς άρχαιοτάτους χρόνους Κίρας ένωσις όμως είχε καταληφθή υπό Δωριέων και Άχαιών...

- 1) Ίδ. H. Stein: Herodotos: Einl. S. 5. 2) Η Δωρική Έλλάς απετέλετο υπό των εξής πόλεων... 3) Τρίσιον όνομα πόλεως και άκριβήριον επί της Κνιδίας...

χρόνους τῶν περσιῶν πόλεμον ἢ Ἀλικαρνασσὸς ἀπειλεῖ μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν κειμένων τριῶν νησιῶν Κῶ, Νιξύρου καὶ Κάλυδνης τὸ ὑπὸ τὴν περσικὴν κυριαρχίαν διατελοῦν μικρὸν κράτος τῆς Ἀρτεμιδίας, τῆς ἀνδρείας ἐκείνης καὶ ἐπιφύρονος γεννητός, ὅτις μεγάλως διεφιμύθη κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ Ξέρξου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεῖαν οὐ μόνον ἐνεκα τῆς ἀνδρείας αὐτῆς καὶ τῶν κατορθωμάτων κατὰ τὴν ἐν Σαλαμίῳ ναυμαχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τοῦ ὄρους τῆς γνώμης αὐτῆς ἀπειναῖν τοῦ Μεγάλου βασιλέως καὶ τῆς συνέσεως, ἐφ' ἧ διακρίθη ἐν συμβουλίῳ, τὰ κράτιστα προτείναντα.

Δ.

Περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἡροδότου.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἡροδότου ἀνῆκε μεταξὺ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς Ἀλικαρνασσῶ οἴκου ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Λύξιος, ἢ δὲ μῆτηρ Δρυὸ ἢ Ροιὸ καὶ ὁ ἀδελφὸς του Θεόδωρος. Στενρὸς συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ, ἄγνωστον ἦμος ἀν' αὐτῆς μῆτρὸς ἀδελφός, ἢ τοῦ πατρὸς ἀνεψιός, ἢ τοῦ δόκιμος ἐπικὸς ποιητῆς Πανθάσις, ὅστις «θεοθεύσαν τὴν ποικτικὴν ἐπανύγαγεν» καὶ ὃν μεταγενέστεροι κριταὶ παραδέδωκαν καὶ κατατάσσουσι μεταξὺ τῶν διαπρεπεστέρων ἐπικῶν ποιητῶν.

Ε.

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἡροδότου.

Ὡς βέβαιον δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἡροδότου αἱ ἐξῆς περιπτώσεις:

- α) Ἡ ἐξορία αὐτοῦ ἐξ Ἀλικαρνασσῶ ὑπὸ τοῦ τυραννοῦ Λυγδάμιδος ἀπογίνουσι τῆς Ἀρτεμιδίας.
- β) Ἡ διαμονὴ αὐτοῦ ἐν Σάμῳ.
- γ) Αἱ περιουσίαι αὐτοῦ.
- δ) Ἡ εἰς Ἀλικαρνασσὸν ἐπάνοδος αὐτοῦ, ὁπόθεν ἐνηργήθη τὴν ἐξορίαν τοῦ τυράννου καὶ ἡ εἰς Θουρίους μετανάστασις του. Καὶ περὶ μὲν τῶν περιηγήσεων τοῦ Ἡροδότου, κατοπτρῶς ῥηθῆσονται τὰ θέοντα ἐν ἰδιαιτέρῳ κεφαλαίῳ περὶ δὲ τῶν λοιπῶν τοῦ βίου του σημείων, ὅσα ἀνωτέρω παρατίθενται, πληροφανεῖ ἡμῖς ὁ Σουΐδας, ἢ μᾶλλον, ὁ ἀγνωστός ἀρχαιότερος συγγραφεύς, ὃν ὁ λεξικογράφος οὗτος ἀντιγράφει, ἀναφέρων ἐν τῇ περὶ Ἡροδότου ἁφύρῳ αὐτοῦ τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει: «Μετέστη δὲ (ὁ Ἡρόδοτος) ἐν Σάμῳ διὰ Λυγδάμιον τὸν ἀπὸ Ἀρτεμιδίας τρίτον τυράννον γενόμενον Ἀλικαρνασσῶ. Πισίνθηλις γὰρ ἦν υἱὸς Ἀρτεμιδίας, τοῦ δὲ Πισίνθηλιδος Λυγδάμις, ἔλθων δὲ εἰς Ἀλικαρνασσὸν καὶ τὸν τυράννον ἐξελάσας, ἐπειδὴ ὕστερον εἶδεν αὐτὸν φθονοῦμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἰς τὸ Θούριον ἀποικισί-

μενον ὑπὸ Ἀθηναίων ἐβελόντης ἦλθεν». Ὁ υἱὸς τῆς Ἀρτεμιδίας Πισίνθηλις ἀναμφισβήτητος εἶναι ἐκεῖνος, περὶ οὗ ὁ Ἡρόδοτος ὑποθάλει, ὅτι, καθ' οὓς χρόνους ἢ μῆτηρ αὐτοῦ ἀπέλλε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἦν ἴδη νεανίας. Τοῦτου υἱὸς καὶ διάδοχος ἐν τῇ τυραννίδι ἦν, κατὰ τὸν αὐτὸν Σουΐδαν, ὁ Λυγδάμις, περὶ οὗ οὐδὲν μὲν ἰδιαιτέρας ἀναφέρεται, ὅστις ἦμος κατὰ τὸ 456 π. Χ. εἶχε βεβαίως φθάσει εἰς ἡλικίαν, ὅστις νὰ κληρονομήσῃ τὸν πατέρα. Μόνον δὲ διὰ Περσικῆς βοήθειας καὶ διὰ βίας βεβαίως ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τυραννίδα. Διότι τὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας πνεῦμα μετὰ τὴν ἐν Μικτῶν καὶ Κύριου ἐποχὴν εἶχεν αὐθις ἐπιπνευθεῖ καὶ ζοῶνουσαι πάσας τὰς ἀνὰ τὰ παράλια τῆς Μικρῆς Ἀσίας πόλεις, ὃν αἱ πλείους κατόρθωσαν νῆποσεισῶσι τὴν περσικὴν κυριαρχίαν. Ἐξ οὗ ἦμος χρόνου ὁ συννηγμένος τῶν Ἑλλήνων στόλος κατέλιπε τὰ ἴδιαιτα ἐκεῖνα, οἱ δ' Ἀθηναῖοι, οἱ μὲχρι τοῦδε προσιτάμενοι τοῦ ἔργου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐκείνων πολιτειῶν, τὸ μὲν ἐνεκα πολέμου μετὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν, τὸ δ' ἐνεκα τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν ἐν τῇ κατὰ τὸν Περσῶν ἀποσασίᾳ τῆς Ἀγγύπτου, ἀπετράπησαν καὶ παρεκολλήθησαν ἐν τῷ ἔργῳ ἐκείνῳ, ἀρχάντο αὐθις οἱ ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μικρασίας εἰς τὸ ἑσπεριτικόν. τῆς χώρας ἀποσπῶντες πέρσαι πατάσται νὰ ἐπεκταίνουσι βαθμυδῶν τὴν ἐξουσίαν τὸν ἐπὶ τῶν παράλιων πόλεων, ἐφ' ὧν ἐπέβαλλον τυράντους μηδίζοντας πολλὰς οὐκ ἄνευ ἔρωθεν ἀντιτάσεως ἐκείνων ἐκ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων τούτων, οἵτινες ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας αὐτῶν. Ταῦτα περὶ τοῦ συνδέσαντος καὶ ἐν Ἀλικαρνασσῶ, ἐνθα ἐνεκα τοῦ τυράννου Λυγδάμιδος ἠναγκασθῆσαν ὅ, τε Πανθάσις καὶ Ἡρόδοτος ν' ἀπέλθωσιν ἐξ Ἀλικαρνασσῶ εἰς Σάμον, ὅπου ἠκολούθησαν αὐτοὺς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ πολλοὶ τῶν ἐξελθόντων συμπολιτῶν αὐτῶν καὶ ἐνθα δυνατόν νὰ εἶχεν ἡ οἰογένεια Ἡροδότου συγγενεῖς. Ἡ δὲ νῆσος Σάμος εὐχαιρῶν καὶ ἰσχυρὰ κατὰ θάλασσαν εἶχεν ἀναδειχθῆ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τὸ προσηγμένον τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς βαρβαρικῆς ἐξουσίας διότι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμίῳ ναυμαχίᾳ πρώτον πτότων οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὄρμησαν ἐπὶ τὴν ἀπελευθερώσιν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἀνδρείως προσημύναντο τοῦ ἐν Μικτῶν ἀγώνος. Ἐκ τῆς νῆσου λοιπὸν ταύτης οἱ φηγάδες ἀνέλαβον τὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος αὐτῶν ἔργον, ἀλλ' ὁ Πανθάσις ἐπεσε πιθανῶς κατὰ τινα ἀπόπειραν εἰς χεῖρας τοῦ Λυγδάμιδος καὶ ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας θάνατον.

Ἐν Σάμῳ εὗρεν ὁ Ἡρόδοτος δευτέρην πατρίδα, συνοικεωθεὶς πληρέστατα πρὸς τὸν τόπον, τὰ μνημεῖα, τὰς θέσεις, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς πολιτείας καὶ γνωριθεὶς μετὰ πλείστον οἰκονομῶν οὕτως, ὥστε τὴν ἰδιότηταν πρὸς τὴν νῆσον ταύτην ἀγνήτην αὐτοῦ ἀπέθετε μετὰ προθυμίας νὰ ἐκδηλώσῃ, ὁδῶν παρεμύθηται εὐκαίρια, περιπαλοῖς ἐπαίνων καὶ διαφερόντος ἀφηγοῦμενος.

Ἐν τούτοις ὅτε ὁ Κίμων τῷ 449 π. Χ. τὸ δευτερον ἐνεφανήθη μετ' Ἀθηναϊκοῦ στόλου πρὸς μεσημβρίαν τῶν Μικρασιατικῶν παραλίων καὶ κατετράπηθη ἐν Κύπρῳ ἢ Περσικῇ ἰσχύϊ, ἀνεργησθέντα πάλιν τὸ τῆς φιλοπατρίας αἰσθημα καθ' ὅλας ἐκείνας τῆς πολιτείας, ὁπόθεν ἔδειξε νὰ ὑποχωρήσωσιν αὐθις οἱ Πέρσαι. Τότε πιθανῶς καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἐπανελθὼν μετ' ἄλλων ὁμοφρόνων αὐτῶ φηγάδων εἰς Ἀλικαρνασσὸν ἐξέβαλε μὲν ἐκείθεν τὸν τυράννον, δὲν ἠδυνήθη ἦμος ἐπὶ μακρὸν νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ ἀπελευθερωθεῖσῃ πατρίδι, διότι δυσμένεια καὶ φθόνος τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ἐξηνάγκασαν αὐτὸν νὰ καταλίπῃ αὐτὴν αὐθις.

Μικρὸν μετὰ ταῦτα ἀπεψάσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ 444 π. Χ. τῇ προτροπῇ τοῦ Περικλέους νὰ συνοικιστοῦσιν τὴν ἐν τῇ Κάτῳ Ἰταλίᾳ

1) E. Curtius : Griech. Gesch. II, s. 271.
 2) Ἡρόδ. VII, 99, VIII, 68 ἐξ. καὶ 101, ἐξ.
 3) Σουΐδας ἐν λέξει: «Ἡρόδοτος Λύξιο καὶ Δρυὸς Ἀλικαρνασσέως τῶν ἐπιστανῶν, τὸν πατέρα τοῦ Ἡροδότου Λύξιον ὀνομάζει καὶ ὁ Λουκιανὸς «Περὶ τοῦ οἴκου» 20: «... προσκαλεῖ αὐτὸν Ἡρόδοτον Λύξιο Ἀλικαρνασσέων». Καὶ ὁ Θωμάσιος ἀποκαλεῖ αὐτὸν οὕτως, II, 27. — Περὶ καὶ Στερ. Βουζάντ. «Θούριος» καὶ Σουΐδαν «Πανθάσις». Ὁ δὲ τύπος Σούλας, ὃν ὁ Ἰζίδης ἐν Ἀνεκτ. Ὄξων, III, 350 συνίστησι, φαίνεται ἐν παιδιᾷ τῆς κατελλήπτουσα τὴν Δροῦ, ὃ τύπος ἦμος Ὄξωλος, ὃν ὁ αὐτὸς Ἰζίδης ἀναφέρει ἐν Χιλιᾷ. I, 49 ἀποκρούεται ὑπ' αὐτοῦ τούτου. — Ἡρόδοτος τινα ἐκ Χίου ἠμῶνον τῶ ἱστορικῶ, ὃν καὶ ἀναφέρει ἐν VIII, 132, ἀποδέχεται ὁ νεώτερος ὡς συγγενῆ τοῦ ἱστορικοῦ ἢ στενὸν φίλον. Περὶ II, 51a: Herodotos Tota, IV, 1868, s. 163.
 4) Σουΐδας ἐν λέξει: «Πανθάσις Πολυάργου Ἀλικαρνασσέως, τερατοσκοπός· καὶ ποιητῆς ἔπων, ὃς ἐθεύθεισαν τὴν ποιητικὴν ἐπανύγαγεν. Δούρις δὲ ἀποκαλεῖ τὰ παῖδα ἀνέγραψε καὶ Σάμον, ὁμοίως δὲ καὶ Ἡρόδοτον Θούριον. Ἰσθόρηται δὲ Πανθάσις Ἡροδότου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἀδελφός, γέγονε γὰρ Πανθάσις Πολυάργου, ὃ δὲ Ἡρόδοτος Λύξιο τοῦ Πολυάργου ἀδελφός· τινὲς δὲ οὐ Λύξιον (δηλ. Ἰσθόρηταν), ἀλλὰ «Ροιὸ τὴν μητέρα Ἡροδότου Πανθάσιδος ἀδελφῆν Ἰσθόρηταν. Ὁ δὲ Πανθάσις γέγονε κατὰ τὴν ΟΠ' ἀλυμπιάδα· κατὰ δὲ τινὰς πολλῶν πρεσβύτερος· καὶ γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν Περσικῶν ἀγερῶν δὲ ὑπὸ Λυγδάμιδος τοῦ τρίτου τυράννου· Ἀλικαρνασσῶ. Ἐν δὲ ποιητικῇ τάττεται μετ' Ὀμήρου, κατὰ δὲ τινὰς καὶ μετ' Ἡσίοδου καὶ Ἀντίμαχου.»
 5) Η Stein : Herodotos : Einl s. 9.

1) VII, 99, s. ... καὶ παρὸς ὑπάρχοντος νεηγέως.
 2) Ἡρόδ. IX, 90 ἐξ. 103.
 3) E. Curtius : Griechische Gesch. II, s. 272. «... wobei Panyasis durch Lygdamis das Leben eingebüsst hat...»
 4) E. Curt. Gr. Gesch. II, s. 272. «Sie (Panyasis und Herodot) fanden in Samos eine neue Heimat.»
 5) I, 70, II, 108, III, 26, 30 ἐξ. 54 ἐξ. 60 ἐξ. 120 ἐξ. 130 ἐξ. IV, 43, 88, 152, V, 112, VI, 13 ἐξ. 22 ἐξ. VIII, 88, IX, 106.

ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καταστραφείσαν πόλιν Σάβαρον καὶ εἰς τὴν ἐπιχειρήσειν ταύτην εἶχον κληθῆ πάντας οἱ Ἕλληνας. Τότε καὶ ὁ Ἡρόδοτος, καταλιπὼν διὰ παντός τὴν γενέτηραν πόλιν, συναπῆλθε μετὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς Θουρίους², ὡς ὀνομασθῆν ἢ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Σιδάρεως ἱδρυθεῖσα Ἀθηναϊκὴ ἀποικία, ἢ γεννημένη νέα πατρίς τοῦ ἱστορικοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο καλεῖται καὶ Θούριος³. Δὲν παρέμεινεν ἦμος ὁ Ἡρόδοτος διαρκῶς ἐν Θουρίοις, ὡς ἐκ πολλῶν ἔστιν εἰκάσαι, διότι μέγα μέρος τῶν ἰδίων Ἑλληνικῶν πραγμάτων, περὶ ὧν πραγματεύεται ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, συμπιπτεῖ μετὰ τὴν εἰς Θουρίους μετάθεσιν, ἐνθ' ἢ ἀκριβοῦς αὐτῶν περιγραφή ἀπῆρει βεβαίως τὴν εἰς Ἑλλάδα παρουσίαν του. Ἐξήρικε πάντως εἰς τὸν σκόπον τῆς ἐγκαταστάσεως ἢ ἐργασίᾳ μόνον μεταξὺ τῶν νέων ἀποίκων καὶ ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὰ τέλη καὶ βίρη τῆς νέας πολιτείας, ἐνθ' ὅν ἀπῆρτετο ἢ προσωπικῇ τοῦ ἀποικοῦ παρουσίᾳ, ὡς ἐξίγεται τοῦτο ἐξ ἀναλόγου περιπτώσεως, ὑπὸ τοῦ Θουκυδιδοῦ μνημονευομένη. Ὅθεν δὲ τὸν λοιπὸν τοῦ βίου τὸν χρόνον, μακρὸν δὲν ψατριστικῶν πραγμάτων ἰστάμενος, διήλθεν ὁ Ἡρόδοτος ἐπιδοθεὶς ἀποκλειστικῶς εἰς συγγραφὴν τῆς ἱστορίας αὐτοῦ⁴ οὐδεμίαν δὲ νέα τοῦ βίου περιπέτεια, ὃν κρίνωμεν ἐκ τῆς οὐκ εἰς τῶν παραδόσεων, βιωκάλυψε, φαίνεται, τὴν μοῖσαν αὐτοῦ καὶ ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς ἡσυχίας τοῦ βίου μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΑΔΕ ΑΣΙΑΝ

ΑΠΟ ΤΣΑΝΑΗ ΕΙΣ ΤΕΧΕΡΑΝΗΝ.

Ἐκ Μοσούλης εἰς Ταβίλ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἐν Ταβίλ τῇ 23/26 ἡμαρτίῳ 1871.

Μοσούλη ἢ γλωσσῶ καλεῖται καὶ κυρή, διότι ἐγείρεται ἐν μέρει ἐπὶ ὑψώματι ὅπου ἴστυται τὴ μόνον ἐξέμενος μετὰ τοῦ κεκλιμένου αὐτοῦ μινάρ. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς, εἰς 50,000 ψυχῶν ἀνερχόμενος, ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐξ Ἀράβων χριστιανῶν ὑπάρχοντι ἐν αὐτῇ περὶ τὰς 10,000, ἀνήκοντες εἰς πάντα τὰ χριστιανικὰ θρησκείματα, Ἰουδαῖοι δὲ περὶ τὰς 2,000, ὃν πολλοὶ ἀκολουθοῦσι τὰς τελευταῖς τῆς ἀρχαίας ἰουδαϊκῆς λατρείας. Ἡ Μοσούλη καίτοι ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄψεως τοῦ Τίγρητος ἐνὸς ἐρειπίων καὶ πιθανῶς ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἀρχαίας Νινυῦ. Αἱ σχολαὶ καὶ μετὰ πολυαριθμῶν ὕδων ὕδωρ εἰσι στεναὶ ἄμα καὶ ἀκαθάρατοι, μολονδὸι ἐν αὐτῇ εἰσι πῶς ἐστρωμένοι διὰ μικρῶν γαλιέων καὶ ἐν τισὶ μέρει διὰ μεγάλων πλακῶν. Αἱ οἰκίαι, ἂν αἰ πύλαι εἰς ὄψαι ἀποκλίνουσιν ἄψιθα, εἰσι ἐν εὐρείᾳ· τὰ πολλὰ αὐτῶν παράθυρα ἀνοίγονται πρὸς τὸ μέρος μεγάλων ρυάκων, κατωθεν τῶν ὁποίων εἰσέρχονται ἐνύγωνα σπηλαία (σερδάπ) εἰς τὰ ὅποια καταφεύ-

γουσιν οἱ κάτοικοι, φεύγοντες τὸ πνευρὸν θάλας τῆς ἡμέρας. Τὴν νύκτα διέρχονται ἐν τῷ ὑπαιθρῳ ἀνῆρω. Αἱ οἰκίαι ὀλίγον διατηροῦνται πᾶσαι δὲ ἐγείρονται ἐκ πηλοῦ καὶ δι' ἀπαλοῦ λίθου, καλωμένον μαμάρου τῆς Μοσούλης. Ἔστι δ' εἶδος ἀλαβάστρου, ὅπερ ἐξήγουσιν ἐκ τοῦ Μικλοῦπ δῆγ πρὸς Ἀ τῆς πεδιώδος. Τὰ εἰρεπία εἰσι ἄφθονα ἐν Μοσούλῃ· τὸ ἀρχαῖον τείχος ἠέλικος εἶκα περίπου χιλιόμετρον, ὅπερ περιέβαλλε τὴν πόλιν, καταρρέει πανταχῶν καὶ ὀλίγα μόνον σώζονται τμήματα τείχους ἀρχαίου φρούριου, ἐν τῇ περιούτῃ τοῦ ὁποῦ αὐσαφροῦνται σήμερον τὰ καυσίλλα, ἂντα καταβιβάζουσι διὰ τοῦ Τίγρητος. Αἱ ἀγοραὶ, ἐλαττωματικῶς διατηροῦμεναι καὶ μὴ διακρινόμεναι ἐπὶ καθαριότητι, εἰρηγῆται ἐν τῷ κατωτέρῳ τμήματι τῆς πόλεως. Ἐν ἐν πάσαις ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἀνατολῆς, τὰ καταστήματα μετὰ καὶ τῆς αὐτῆς συντεχνίας εὐρηγῆται συνηθροισμένα ἐν τῷ αὐτῷ μέρει· κατὰ τινὰς ὥρας ἢ ψωπότης εἶναι μεγάλη. Πολλοὶ ἐπάται καὶ θερμῶν κυλλοῦνται ἐκεῖ, ἄλλοι δὲ διαφόρους στίλους ἐνθ' ὅσῃ τρεῖς ἰδιαιτέρως ἐπισημῶν ἐπισημῶν τὸ προσφέρειν τοῖς διαβάταις ὕδαρ. Ὑπερίνω τῆς πόλεως οἱ ἑρακαὶ περιπίπτουσι, λητούντες ἀποσυντεθειμένους ὕλας, ἀρ' ὃν καθαρῶν τὰς ἐδοῦ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν κυνῶν. Τὰ πτηνὰ ταῦτα, προστατευόμενα διὰ τὰς ἀσπερ παρῶν ὑπηρεσίας, ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν ἐπιστεγασμάτων, ὅπου οὐδεὶς αὐτὰ ἐνοχλεῖ. Αἱ ἐνταῦθα οἰκίαι ἔχουσι τοὺς ἑρακὰς αὐτῶν, ὡς αἱ τῆς Εὐρώπης ἔχουσι τὰς χελιδόνιας. Ἐνίοις τοῖσιν συνειθίζονται εἰς τὴν θήραν τῶν ἀταγῶν, εἰδούς περὶ τῶν καὶ πρὸς τὴν θήραν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δορκάδων, ἄσπερ παρακωλύουσι τῆς φυγῆς, κτυπῶντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ τυφλοῦντες αὐτὰς διὰ τοῦ ἀγκυλωτοῦ αὐτῶν ῥάμφους. Ἡ ἄλλοτε ἀκαμάουσα βιομηχανία τῶν βαμβακακῶν καὶ τῆς μουσελίνης ταῦν σχεδὸν ἐξέμνησθη. Ἐν Μοσούλῃ κατασκευάζονται ἤδη μόνον πλεκτά τινὰ καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καθυστερεῖ, ἰδίᾳ δὲ τὸ ἐξαγωγικόν, ὅπερ περιορίζεται καθ' ὅληκληρίαν σχεδὸν εἰς τὸ ἔριον, τὸ τῆς αἰγῆς μαλλῶν καὶ τὰς δρυοβαλάνους. Ἐν Μοσούλῃ ὁδοὶ ὑπάρχουσι μὲν γαιμῶν, δύο μῆτες βροχῶν, ὁ ἱανουάριος καὶ ὁ φεβρουάριος· κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην συγγῆκς ἐμφανίζονται καταστροφικὰ πυρετοὶ. Καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔτους ἢ θερμότης εἶναι συγγῆκς καταθλιπτική. Πολυαριθμὰ εἰσι τὰ κρόσματα τυροειδῶς πυρετοῦ, ἀλλ' ἐνθ' ὁ θανατηφόρα διὰ τοῦς Εὐρωπαϊοὺς ταγγῶνται. στεροῦνται συνήθως σοβαρῆτος διὰ τοῦς ἰθαγενεῖς. Ἐτερον νόσημα, ὅπερ ὀλίγα πρόσκαιρα διαφεύγουσιν, εἶναι σύνθημα τῆ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐδοθίῳ τῆς Μοσούλης, ἐμφανιζόμενον γενικῶς ἐν τῷ προσώπῳ ἢ ἐν ταῖς χερσίν. Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ εἶναι λίαν συζητήσιμος ἢ δὲ βραχεία καθ' ὅληκληρίαν ἐμπειρικῇ· τὸ νόσημα τοῦτο ἐπὶ ἔν διαρκεῖ ἔτος. Ἄλλ' ὁ ὀδοθίῳ οὗτος ἐν ἰδιαιτέ τῇ Μοσούλῃ, καθόσον ὀφίσταται ἐν πάσῃ τῇ κοιλίᾳ τοῦ Τίγρητος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μέρειν. Ἡ Μοσούλη εἶναι τὸ κέντρον τῶν καθολικῶν, ἰσραπιστῶν ὡς καὶ τῶν ἀμερικῶν διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἐπιδιώκουσι τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ἰακωβιτῶν καὶ τῶν Νεστοριανῶν.

Τῇ 13/25 φεβρουαρίου ἀνεχωρήσαμεν τῆς Μοσούλης ἐν μεγάλῃ κακοκαιρίᾳ. Ἡ ἐποχὴ αὐτῆ ἴσο ἢ τῶν βροχῶν δὲ ἑλδὲληρον ταύτην τὴν γῆραν, ὅτε καὶ ὁ Τίγρης κυλλεῖ τὰ λεμῶν ῥοκὰ αὐτοῦ ὕδατα. Ἡ ἐξόγκωσις τῶν ὕδατων ἐπίγεται λίαν ἀποτόμως· ὁ ποταμὸς ἦρμος ἀρ' ἐσπίρας, αἰφνης ἀποβῆται ἀπίστατος ὀρητικώτατος. Οὕτως ἄμα ὡς οἱ πρώτοι συλληθῶσι φόβοι περὶ ἐξογκώσεως τῶν ὕδατων πάντες σπεύδουσιν εἰς καταστροφὴν τῆς ἐκ σκαφίδων γερῆρας, ἕνα προλάθουσι τὴν ὑπὸ τοῦ ρεύματος καταστροφῆν αὐτοῦ, ὡς πολλὰκις συνέβη. Ταῦτ' αὐτὸ ἦμος εἶχε συμβῆ ἀτυχῶς καὶ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν προίαν τῆς ἡμετέρας ἀναχωρήσεως, ἐφ' ἧ καὶ ἠναγκάσθημεν, ἕνα διαβῶμεν τὸν Τίγρητα, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰς μεγάλας καὶ ὄγκωσις λέμβους τὰς ἀμειβόλου στερεότητος, πᾶσαι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατηρημένους ἄσχειον. Αὐσχηρὸς πάντως τὴ νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἐν τῷ ἕνδρατῇ καὶ ἐν τῶν ποταμῶν τῆς Μικρασίας. Δυσχερὲς πάντως τὴ νὰ εἰσαγάγῃ τις τοὺς ἵππους ἐν τοῖς λέμβοις ταύταις, οὐδεὶς ἰδιαιτέρως μέσου χρησιμοποιοῦμενος πρὸς τὴν γῆρσιν ταύτων, ὅτε δὲ συνεβουλεύομεν τοῖς λεμβούχοις τὴν γῆρσιν μιᾶς μόνης συνόδου, ἐν εἰδὴ γερῆρας, οὕτως εἰπεῖν, συνδόσεως τὴν λέμβον μετὰ τῆς ζῆρας, ἀπῆτων ἡμῶν μετὰ μειδιμάτου· «Τοῦτο οὐδέποτε ἐγένετο». Προτιμῶσι νὰ ὑποβάλλονται εἰς ἀπελευθερωτικὸν πόνου· καὶ ἀπ' αὐτῆς ἢ

1) Ἡ ἐπιγεφυροῖς ἔφερον οἰνοῖ ἐθνικὴν Ἑλλήν. χαρακτῆρα. Ἰδ. E. Curtius : Griech. Gesch. II, 259 «... denn es lag Perikles daran, dass etwas Nationalhellenisches zu Staude käme.»
 2) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλήθη ἐκ τῆς ὀνομασίας πηγῆς τινος ἀρχαιοτάτης, κειμένης ἐπὶ τῆς περιούτῃ τῆς Σιδάρεως καὶ «Θουρίας» καλωμένης. Ἰδ. Curt. Griech. Ges. II, 159.
 3) Στράβ. σ. 658: «ἄνδρες δὲ γέγονασιν ἐξ αὐτῆς (τῆς Ἀλικαρνασσῶ) Ἡρόδοτος τε ὁ συγγραφεύς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωγῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας, ...» Πρὸς δὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποικίας ταύτης, τὸν Ἀθηναῖον Ἀδμύωνα, φαίνεται ὁ ἱστορικὸς ἔλθων εἰς στενοτέρας σχέσεις. πρὸ. IX, 21.
 4) I, 27.

ἐκατοντάδων ἐτῶν βίον ἀριθμοῦντα, περί τῶν ὁποίων ἐπίστανται οἱ εὐκαμπτοὶ κλάδοι παρμενίδων κλιμάτων καὶ τὸ ἀχρηστον ρυάκιον, ὅπερ ἐκάλει τὰ διαγῆ ὕδατα αὐτοῦ, σχηματίζον καταρράκτην κατόπιν καταρράκτου, κινεῖ σήμερον τὰς μυλοπέτρας τῶν μέλων. Τὸ Ταβιλέ κέκτεται περὶ τὰς τριακοσίας οἰκίας μετὰ ἀνδρῶν, συνδεδμενῶν πολλὰς τῶν μὲν μετὰ τῶν δὲ διὰ ζυλίων γεφυρῶν. Ἀκριβῶς ὑπερβ. τοῦ χωρίου ὑψοῦται, ἀετῶν αὐτοῦ, κυκλοτερῆς πυργίσκος μετὰ κυλικῶς ἔξωτον καὶ εἰς αἰχμὴν ἀποληγοῦσης στέγης, ὁμοίῳ πρὸς περιστάρανα οἱ ὁμοῖοι τόσῳ πυργίσκοι εἰσι πολυάριθμοι ἐν τοῖς ὄρεσι τοῦ Ἀθροῦν· αὐτοὶ ἐγκατεστάσαν στρατιωτικὸς σταθμούς, ἐπιπεφορτισμένους τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μεμακρυσμένων τούτων μερῶν. Οἱ τοῦ Ταβιλὶ κάτοικοι εἰσι Κοῦρδοι, ἔχουσι ὅμως ἀπολύτως τύπον Χαλδαίων, ἔστιν ἀναμφιβόλως κατάγονται. Αἱ μὴ χρωματίζουσαι αὐτὰς γυναῖκες εἰσὶν ἐν γένει ἰκανῶς εὐκταῖς· λίαν δὲ φιλάρεσκοι ἀγαπῶσι τὰ περιβάλλοντα στολάς ἐξ ὑρασματῶν ζωερῶν χρωμάτων καὶ τὰ φέρουσιν ἐνώπιον.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΓΗΜΜΑ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμῶν).

Ὁ Ριχάρδος δὲν ἐξετίμα ἀρκούντως τὴν λεπτοτάτην ταύτην τρυφερότητα, ἥτις ἐπεχέετο ἐπ' αὐτοῦ, ὡς τὸ μῦρον, ὅπερ ἡ Μαγδαλιὴ ἐπέχει ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἐπίκειεν αὐτὸς ἐν τούτῳ, ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη παραχρῆμα ἐν τοῦ τρόπου τοῦ μέχρι τότε βίου του. Ἡ πρώτη σύζυγος εἶχε πολλὰ ἀγαπήσει αὐτόν, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν τὴν ἠγάπα περιωρίζετο νὰ δέχεται προσηνῶς πᾶν ὅ,τι τῷ προσέφερεν ἐκεῖνη χωρὶς νὰ τῇ ἀνταποδίδῃ τὰ ἴσα. Ἡ Ὀδὴλὴ τὸν ἠγάπα πλεονάζον ἀκόμη καὶ ἐξηκολούθησε τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν. Ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα πολλὰ, τὴν ἐλάτρευε, ἦν εὐτυχῆς καὶ υπερήφανος ἐπὶ τῇ θελατικῇ αὐτοῦ σύζυγῳ, ἦν ὅμως εἰθισμένος νὰ μὴ ἐκχέεται εἰς ἐξωτερικέων συμπῶδων τῶν κατακλύζοντων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Τὰ ἐλάχιστα ταῦτα πράγματα, — τὰ ὅποια ὁμοίῳ ἀναμφιβόλως πτυχῇ πετάλου ῥόδου, ἀλλὰ καὶ τὰ πέταλα τῶν ῥόδων δύναται νὰ πληρώσῃ λεπτὸν δέριον ἐάν προστρέβωνται πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου — τὰ μνηστικά ἐν τῷ νέφῳ ἀλλὰ καὶ εὐτυχῆ αὐτῆς βίῳ, ἐπέθεσαν ὀλίγην σκιάν μελαγχολίας ἐπὶ τῆς ὑψηλοφρόνου ψυχῆς τῆς Ὀδὴλῆς. Ἡ μελαγχολία αὐτῆς αὐτῆ δὲν ἐγένετο αὐτῇ ἔχθρᾳ, καίτοι ὑπῆρξεν ὄλιγος διάφορος τῆς μελαγχολίας τῆς κυρίας Ρουβερὰ διὰ τὴν ὅποιαν ἡ μελαγχολία ἦν ἀνάγκη φυσική, διότι ἦν ἠναγκασμένη νὰ ὀλιβηται καὶ νὰ λυπηται. Ἡ δεσποινὴς Μοντωβρὰ εἶχε γνωρίσει τὴν Ὀδὴλιν καὶ τὴν ἐγκατέριον τὸ πρῶτον ὅτε, βλέπουσα τὸν Ριχάρδον σύζυγον ἄλλης γυναικὸς, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀπαγορεύσῃ αὐτῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπέπτηται αὐτόν. Τότε ὅμως εἶχε φίλος ἀγαπωμένος, χαριέσας, αἰτινες ἐβόηθον αὐτῇ νὰ καθιστᾷ ἥττον ἐπίπονον τὸν βίον κατὰ τὰ μακρὰ ἐκεῖνα ἔτη. Τώρα ὅμως ὅτε ἐκράτει τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων αὐτῆς διὰ τῶν εὐγνωμόνων αὐτῆς χειρῶν, ἦτο σκληρὸν δι' αὐτὴν νὰ ἐπαναπέσῃ ἐν τῇ δίνῃ τῆς ἀβεβαιότητος.

Καὶ ὅμως ἦτο καρτερικὴ καὶ πρὸ πάντων σωφρονεστῆτη. Βλέπε καθ' αὐτὴν ὅτι ὁ βίος εἶναι μακρὸς καὶ δὲν ἀπελπίζεται τίς ἐν τῷ εἰκαστῷ πέμπτῳ ἔτος τοῦ βίου αὐτοῦ. Ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἠγάπα, καὶ θεῖς χάριτι θεῶν τὴν ἠγάπα πάντοτε διότι ἦτο βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἦναι ἀξία τῆς τρυφερότητος αὐτοῦ. Ἀνεθάρρασε λοιπὸν, καὶ κατὰ τῶν μικρῶν

τούτων ἐναντιότητων, ἐθωρακίσθη δι' ἐκτάκτου καὶ χαριέσας λεπτότητος κατὰ τῆς εὐγενούς ψυχρότητος τῆς κ. Ρουβερὰ καὶ ἀνέμενε. Ἡ φίλια πάντων ὅσοι ἐξετίμων τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ αἱ ἐπιτυχίαι ἐν τῷ βίῳ τῶν συναναστροφῶν, εἰς ἃς ἐσύνησε πολλὴ ἐβόηθησαν αὐτῇ νὰ καταστρώσῃ γραμμὴν βίου, ἐξωτερικῶς φαινόμενον πλήρους θεληγῶν καὶ ἀνεπιτηδεύτου.

VI.

Διέρρουσαν οὕτω τρία ἔτη. Ἡ μήτηρ κυρία Βρίς ἠπτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυρωτέρου, ἦτο ὑπὸ τῆς ἐκκεντρικότητος τοῦ ἐγγόνου αὐτῆς ἀπεφάσισε νὰ προσλάβῃ παιδαγωγόν.

Ἡ προσληθεῖσα ἦν γυνὴ λίαν σώφρων καὶ πεπαιδευμένη πολλοὺς ἤδη ἀνατρέψασα παιδάς· καὶ ἡ ὅποια καθόσον προὔχουσε ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἡλικίας εἶχεν ἐκλίξει ὡς στάδιον τὴν δυσχερῆ μὲν ἀλλὰ καὶ λίαν κολακευτικὴν ἐντολήν νὰ προμυνηθῇ τοὺς νέους διὰ τὰ ἄδεια. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης εἶχεν ἐπιτύχει ἐκτάκτως καὶ οἱ πάντες ἐμαρτύρουσι ὅτι ὑπερέχει κατὰ πολὺ τοὺς παιδαγωγούς ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ διευθύνει τὰς σπουδάς καὶ τὴν ἀνατροπὴν νέων κληρονόμων μεγάλων οἰκογενειῶν. Ἡ ἐπαξίως κερδηθεῖσα αὐτὴ φήμη ἐπίσπερε τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς Βρίς, ἥτις ἐπὶ τέλους ἤρξατο νὰ κατανοῇ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἀπέβαινε ἀνυπότακτος.

Τὰ πράγματα ἐβλάδιαν ἀρκούντως ὁμαλῶς ἐπὶ δεκαεκάμηνον, εἴτα ὅμως τὸ βαρόμετρον κατῆλε διὰ νὰ μὴ ἀνέλθῃ πλέον, διότι ἀπ' ἐνὸς μὲν ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἔπαυεν ἐπιπλήττουσα, ἀπ' ἑτέρου δὲ ὁ Ἐδμόνδος καταλαμβάνετο ὑπὸ ἐκλάμψαν ὀργῆς καὶ θυμοῦ τοιοῦτου, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προῖδῃ τις ὅτι κατὰ τὴν ἐφηβικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν θὰ ἦτο ἀνοικονόμητος. Πολλὰς ἡ Ριχάρδος ἠναγκάσθη νὰ ἐπεμβῇ, μόνῃ δὲ ἡ παρουσία αὐτοῦ ἤρκει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Ἐδμόνδον νὰ ἐισέλθῃ εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, διότι ὁ παῖς ἠγάπα τὸν πατέρα αὐτοῦ μετὰ συγκινητικῶν ἐνθουσιασμοῦ. Οὐδένα εὐρίσκειν οὕτως ὠραῖον καὶ καλὸν ὅσον τὸν ἀπόντα πατέρα του. Ἀκούων τοῦ ὀνόματος τῆς κυρίας Ριχάρδου Βρίς συνέστα τὰς ἡμέρας, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτοῦ προσελάμβανε ἐκφρασίαν σκληρότητος. Δὲν ἔπαυεν αὐτῇ ἐάν ἐστρεφετο τῆς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συμβίωσις. Μόνος σκεπτόμενος εἶχεν ἐξαγάγει τὰ συμπεράσματα ταῦτα. Ἦν δὲ τοῦτο, ὡς εἰκός, ὀλέθριον, διότι ἐάν περιόριζον ὀλιγώτερον καὶ κατέλιπον αὐτὸν μᾶλλον ἐλευθέρον θὰ συναμύλει μετὰ τοῦ Ζαφρέ, ὅστις θὰ εἶδεν αὐτῷ νύξεις τινὰς ὑγείας περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Ἀπὸ τῆς προσλήψεως ὅμως τῆς παιδαγωγοῦ, ὁ Ζαφρέ ἀπόλασε πᾶσαν ἐπιρροήν, διότι ἡ παιδαγωγὸς καίτοι λίαν ἀγγλῆνος καὶ καλῆ, εἶχεν ἀποδοκιμασθεῖ ἐν αὐτῇ τὴν οἰκειότητα τοῦ ὑπάρχοντος τούτου, μέχρις οὗ δυναθῆ νὰ κατανοήσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὑπηρετῶν διαφοράν. Τοιοῦτοτρόπος βαλμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εὐρέθη ἀπομακρυσμένος τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ κυρίου καὶ αἱ εὐκαιρίαι τῆς μετ' αὐτοῦ συνδιαλέξεως ἐξηφανίσθησαν τέλειον ὑπὸ διαφόρους προφάσεις.

Ἡ μήτηρ Βρίς ἐξετίμα λίαν τὸν Ζαφρέ, διότι ἀνευ τούτου δὲν θὰ ἦδύνατο νὰ κυβερνήσῃ τὸ ὑποστατικὸν αὐτῆς. Ἐγνώριζεν ὅμως ἀπ' ἑτέρου τὸ ἀνεπιτηδεύτον τῶν ἐκφράσεων αὐτοῦ, ὅπερ ἐπὶνεγο ἐντὸς ὁμαλοῦ φράσεων, ὅταν εἶχε τὸ ἰδιαζόντως δυσχέρεστον ν' ἀναγγεῖλῃ, ἀκριβῶς δ' ἔνεκα τούτου ἐφοβεῖτο ἐξ ἐνστικτοῦ τὸν Ζαφρέ διὰ τὸν ἔγγονον αὐτῆς.

Κατὰ τινὰ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ὀδὴλὴ ἦνοιγε τὰ κιθάρια αὐτῆς μόλις ἐπιστρέψασα ἐκδιαιμονῆς ἐβδομάδων πινῶν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἐν Κρόζ, ἡ θαλαμηπόλος, μὲ ὕρος ἐντρομόν ἤγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ Ζαφρέ.

Ὁ ὑπῆρέτης ἐκ Πινὸν ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως τὸν κύριον! εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ὁ Ριχάρδος ἦν ἀπάν, ἡ δὲ Ὀδὴλὴ προσεκάλεσε τὸν πιστὸν ὑπῆρέτην ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης.

— Τί τρέχει Ζαφρέ; Μήπως ἡ κυρία Βρίς ἢ ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀσθενεῖς;

— Ὅχι, κυρία, ἀπάντησεν ὁ Ζαφρέ, ἡ ὑγεία πάντων εἶχε καλῶς, μόνον οἱ χαρακτήρες αὐτῶν δὲν εἶναι καλὰ καὶ ἡ κυρία Βρίς μ' ἔστειλε νὰ ζητήσω τὸν κύριον.

— Διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν λογικὴν τὸν Ἐδμόνδον, διότι αὐτὴν τὴν φράξιν τὸ πρῶτον εἶναι σπουδαῖον.

Ἡ Ὀδὴλὴ κατέστειλεν ἑλαφρὰν κίνησιν ἀνησυχίας. Συνήθως εἰδοποιοῦν τὸν σύζυγον αὐτῆς δι' ἐπιστολῶν καὶ διὰ κακαλυμμένων ἐκφράσεων, διὰ λόγων τοιούτων ὥστε αἱ ἐκκεντρικότητες τοῦ παιδὸς παριστάντο ὡς συγγνωσταί!

— Δὲν ἔχεις ἐπιστολήν; ἠρώτησεν ἡ Ὀδὴλὴ.

— Ὅχι, κυρία. Ἡ κ. Βρίς ἦτο τόσον παρωργισμένη ὥστε αἱ χεῖρες τῆς ἔτραμον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ. Μὲ εἶπε λοιπὸν. «Πᾶρα τὸ τραῖνον Ζαφρέ καὶ πᾶγιαν νὰ διηγηθῆς τὰ διατρέξαντα εἰς τὸν βίον μου. Ὁ κύριος δὲν εἶναι ἐδῶ»;

— Μόλις αἶριον τὸ πρῶτον θὰ ἐπαγγέλλῃ.

— Ὅχι τὸν περιμένω. Ἐάν ὅμως ἠδύναμην νὰ ὑπάγω μετὰ τὴν ταξίαν ἀμαρσοῦχίαν...

Καὶ παρετήρησε τὴν Ὀδὴλιν μετ' ἐκτάκτου προσοχῆς καὶ διὰ τῶν ἄνων καὶ γλαυκῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ὡς οἱ τοῦ πιστοῦ κυνός. Μετὰ τινὰς δεσποτικῆς εἰπεν.

— Ὅχι σὺς τὰ εἶπα, σὺς κυρία, πιθανόν τοιοῦτοτρόπος ὁ κύριος νὰ περιωχθῇ ὀλιγώτερον παρὰ ἐν τὰ ἐδηγομένην ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτόν. Διότι ἐγὼ εἶπα ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν μικρὸν.

— Ναί, Ζαφρέ, εἶπεν ἡ Ὀδὴλὴ, παρατηροῦσα καὶ αὐτὴ αὐτὸν εἰς τὴν κήρην τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸν ἀγαπῶ.

— Τότε λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ τὰ εἶπα, διότι ὁ κύριος θὰ δυσχερῆσθῃ πολὺ, εἰμὶ βέβαιος. Σήμερον ἐνῶ ἡ παιδαγωγὸς ἔκαμε μᾶθημα τὸν Ἐδμόνδον ἐκεῖνος τὴν ἔδωκεν ἕνα πάσσο.

Ἡ Ὀδὴλὴ κατέστη ἀμέσως σοβαρὰ, ὁ δὲ Ζαφρέ ἐξηκολούθησε ταπεινῶν τὴν φωνήν.

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία τὸν ἐπέπληττε διὰ τὴν πράξιν του — εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι τὸν ἐπέπληττε λίαν σκληρῶς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ὀδὴλὴ γενόμενῳ ἄχρηστῳ.

— Ἐστῆσε χεῖρ καὶ κατὰ τῆς κυρίας, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν κτυπήσῃ, εὐτυχῶς... διότι ἡ κυρία Βρίς εἶναι πολὺ ὀργίλη καὶ ποῖος ἠξέυρει τί θὰ ἔκαμεν!

Ἡ Ὀδὴλὴ, ὡσεὶ ἀπολιθωθεῖσα, παρετήρησε τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, διὰ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νοῦς ἐβλεπε τὴν μάμμην καὶ τὸν ἔγγονον ἐναντι ἀλλήλων, ἀμφοτέρους παραφερομένους καὶ ὀργισμένους.

— Τότε λοιπὸν; ἠρώτησε μετὰ παρελθουσιν λεπτῶν τινῶν.

— Ὁ Ἐδμόνδος κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἐκλείσθη. Ἐκτότε οὔτε ἔργαζεν, οὔτε ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ὀδὴλῆς ἐξέφραζε τοιαύτην φρίκην, ὥστε ὁ Ζαφρέ ἔσπευσε νὰ προσθῆ.

— Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶδον, κυρία, ἀνέβηκα εἰς ἐν δένδρον τὸ ὅποιον εἶναι ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου του καὶ τὸν εἶδον.

— Τί ἔκαμνεν;

— Ἐγράφεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Ἰπέθεσα ὅτι ἔγραφεν εἰς τὴν μάμμην του ἢ εἰς τὸν πατέρα του, ἐπομένως καὶ ἐγὼ ἀνεχώρησα.

— Καὶ ἐάν ἐπέβαινε κανὲν κακόν; ἠρώτησεν ἡ Ὀδὴλὴ χαμηλοφώνως καὶ χωρὶς νὰ τοιμήσῃ σχεδὸν νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ τοὺς φόβους αὐτῆς.

— Τὸν φυλάττουσι μετὰ προσοχῆς, κυρία. Εἰς τὴν πόρτα τοῦ

δωματίου ὑπάρχει ἀνθρώπος καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐπίσης ὑπάρχει ἀνθρώπος κρατῶν κἀδὼνα διὰ νὰ εἰδοποιῆσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Ἐξώθεν τὰ παραθυροφύλλα τὰ ἔδωσαν εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ δυναθῇ νὰ τὰ κλείσῃ. Ἐχει φῶς ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ προσέχουν ὄλοι καλὰ. Καὶ ἐπειτα, προσέθηκε χαμηλοφώνως, δὲν εἶχε οὔτε μαχαίρην, οὔτε πιστόλι...

Παρατήρησαν ἀλλήλους τρέμοντες ἐπὶ τῇ ἰδέῃ, ἦν οἱ λόγοι οὗτοι ἐγένων. Ἀμφοτέροι τὴν αὐτὴν ἔσχον ἰδέαν ὅτι, πιθανόνως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὁ ὑπερήφανος ἐκεῖνος ἐνδεκαετής παῖς ἐν στιγμῇ ταπεινώσεως ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τὴν αὐτοκτονίαν. Ἡ Ὀδὴλὴ ἐφόρησε καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐάν ἐτόλμων, εἶπεν ἐν τέλει, θὰ ἐπήγαγον ἐγὼ ἀμέσως.

— Δὲν εἶχε πλέον τραῖνον ἀπόψε, ἀπάντησεν ὁ Ζαφρέ, εἰδὲ μὴ θὰ συνάδευον εὐχαρίστως τὴν κυρίαν.

— Ἀἶριον τὸ πρῶτον θὰ ἀναχωρήσωμεν μετὰ τὸ πρῶτον τραῖνον ἀφοῦ γράψω δύο λόγους εἰς τὸν σύζυγόν μου.

Κατόπιν νυκτὸς ἀύπνου, καθ' ἣν τὸ βέρος τῶν εὐδυνῶν πάσης φύσεως ἐθάρυνε βαρέως τὴν ταλαιπωρίαν. Ὀδὴλιν, ἀνεχώρησεν. Ὁ Ζαφρέ, νομίζων ὅτι θὰ ἔφερε τὸν κύριόν του, εἶχε καταλίπει τὴν ἡμαξίαν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Λαρὸς, ὁ δὲ ἱπποκόμος εἰδοποιηθεὶς τηλεγραφικῶς, ἀνέμενε αὐτοὺς ἐν τῷ σταθμῷ μετὰ τῆς ἡμαξίας ἐτοιμοῦ.

Ἡ ὁδὸς ἐφάνη τῇ Ὀδὴλῃ ἀτελεύτητος, ἐπὶ τέλους ὅμως ἐφάνη ἡ Πινὸν καὶ ἡ Ὀδὴλὴ τὸ πρῶτον ἤδη διήλθε μόνῃ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας τῆς πεντηετῆς αὐτῆς.

Ἡ κυρία Βρίς, ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν τροχῶν τῆς ἡμαξίας, κατῆλθεν, ἰδοῦσα δὲ τὴν νόμφην αὐτῆς ἐφάνη εἰς ἀκρον ἐκπεπληγμένη, δυσχερῆστος ὅμως. Ἡ βεβιασμένη αὐτῆς συμπεριφορὰ, τὸ ψυχρὸν αὐτῆς βλέμμα ἐφάνοντο λέγοντα, «Τί ζητεῖς ἐδῶ»;

— Ὁ σύζυγός μου ἀπουσιάζει, εἶπεν ἡ Ὀδὴλὴ, καὶ μόλις μετὰ τινὰς ὥρας θὰ ἦναι ἐδῶ, ἐπομένως ἔσπευσα ἐγὼ...

— Ἐπρόξαστε λίαν καλῶς, ἀπάντησεν ἡ κ. Βρίς, διὰ τόνου ἐκφράζοντος ὄλους τὸν ἀντιόν. Τὰ πάντα ὅμως ἐακτοποιήθησαν καὶ τώρα εἰμὲθα ἡσυχοί. Θέλετε νὰ ἀλλάξετε;

Ἡ Ὀδὴλὴ ἀφῆρασε τὸ ἱπανοφόριον καὶ τὸν ταξιδιωτικὸν αὐτῆς πῖλον, ἔχουσα ὅμως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σπουδαῖον διέπραξε λάθος, λάθος ἐξ ἐκεῖνων τὰ ὅποια καταλίπουν ἡμέρας ὄλους ἀπολελιθωμένους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνύμνησις, μετὰ εἰκοσαετῶν ἔτην, φέρει εἰς τὸ πρόσωπον ἐρυθρὰν ταπεινώσεως.

Ἀφοῦ παρέδωκε τὸ ὑπῆρέτην τὸ ἱπανοφόριον αὐτῆς ἠγνοεῖ πλέον τί νὰ πράξῃ.

Ἡ κυρία Βρίς ἀφοῦ περιεπάτησεν ὀλίγον ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐσοποθέτησεν ἀντικειμένῳ τινὰ λαμβάνουσα ταῦτα ἐκ τῆς θέσεως τῶν καὶ θέτουσα ἀλλαχού, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, χωρὶς νὰ προσκαλέσῃ τὴν Ὀδὴλιν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ κατῆκε ὁσάκις ἤρχετο ἐκεῖ.

Ἡ ἔλθειν αὐτῇ, ἥτις βεβαίως δὲν ἦτο ἀκούσιος, διότι ἡ κ. Βρίς μετ' ὀλίγη τὴν ἐξωτερικῶς καλὴν αὐτῆς ὑπόδοχην, δὲν ἦτο οὐδ' ἀμῶς ἡσυχος, συνιτάραξεν ἐκ βαθέων τὴν πτώχην Ὀδὴλιν. Περιέφερε μηχανικῶς περὶ αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσκέψατο ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἔσον καὶ ἀν' ἐσπευδε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως πολλῶν ὥρῶν καὶ εἶπε καθ' αὐτὴν ὅτι αἱ ὠραι αὐταὶ θὰ ἦσαν αἱ μικρότεραι τοῦ βίου αὐτῆς. Ἡ προῖα δὲν εἶχεν ἐπιπροχωρήσει ἀρκούντως, ὥστε νὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ προγεύματος, ὅπερ θὰ κατηγάλλεσκον ἰκανὸν χρόνον, ἐπομένως ἡ Ὀδὴλὴ ἐλυπήθη πολὺ ἐπὶ τῇ γενναύφρονι ἰδέᾳ, ἥτις ἐφῆρεν αὐτὴν εἰς Πινὸν.

Διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν πληξίν αὐτῆς καὶ διὰ νὰ λάβῃ πληροφωρίαν κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ διηθύνθη πρὸς τὰ μαγεύματα. Ὁ Ζαφρέ ἐνησολεῖτο εἰς τὸ ν' ἀποστείλῃ τὴν ἡμαξίαν εἰς Λαρὸς, ὅπως ὁ κύριός του εὐρῇ αὐτὴν ἐπομένην, ἐάν ἐφθάσεν ἐγκαιρῶς ὅπως ἐπιβῆ τῆς πρωινῆς ταξείας ἡμαρσοῦχίας. Ἰδὼν τὴν Ὀδὴλιν ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν αὐτῆς.

— Τὰ πάντα βάνουσι καλῶς, εἶπεν ὡσεὶ ἐλάμβανεν ἐξ αὐτῆς διαταγὴν τινὰ ἀμοιβῶν σπουδαιότητος, ἐκοιμήθη εἰς τὰς ἐννεὰ πόσον καλὰ ὥστε ἐξεβίδωσαν τὴν κλειδαριὰν καὶ ὅταν ἀφουπνίσθη εὔρε τὴν μάρμηρον τοῦ παρὰ τὴν κλίνην του. Ἐφιλήθησαν τότε καὶ τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Νομίζω ὅτι ἡ κυρία λυπεῖται διότι εἰδοποίησε τὸν κύριον, καὶ ὅτι λυπεῖται περισσότερο ἀκόμη διότι . . .

Καὶ ἔστη κρατῶν τὸ πιλίκιον αὐτοῦ ἐν χειρὶ καὶ ἐν τῇ βεβαίῳ ὅτι κατέστη καταληπτός.

— Ζαφφέ, εἰδοποίησε τὸν ἀμαξήλατον ὅτι ὁ ἀναχωρήσω μὲ τὴν ἀμαξάν, μὲ κάμεις τὴν χάριν νὰ μὲ φέρῃς τὸ ἐπανωφύριόν μου καὶ τὸν πῖλον μου ἀπὸ τὴν αἰθουσαν;

Ὁ Ζαφφέ ἀπῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐπανῆλθεν αὐθωρεί.

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν Βρίς ὅτι πηγαίνω νὰ προῦπαντήσω τὸν συζυγόν μου, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη θέτουσα τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

Ὁ Ζαφφέ ἐκάλεσε τὸν Ἰπποκόμον.

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν Βρίς ὅτι ἡ κυρία Ριχάρδου πηγαίνει νὰ προῦπαντήσῃ τὸν συζυγόν της. Ἐγὼ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὀδηγήσω μόνος μου.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ Ζαφφέ ὠδήγει δεξιῶς, τοὺς ἵππους αὐτοῦ εἰς Λαρδς.

Ὁ Ὀδὶλη καθήμενη παρ' αὐτῷ, διότι ἡ ἀμαξία ἦν τοῦ εἰδούς φαίθοντος, ἐκίπτετο τοὺς κινδύνους, οὓς δύνανται νὰ γνησιώσιν αἱ αὐθόρμητοι ὄρμαι τῆς καρδίας καὶ ἀμφοτέροι ἐσίγαν. Ἐπὶ τέλους ὁ Ζαφφέ ὠμίλησε πρῶτος.

— Αὐποῦμαι πολὺ διότι προέτρεψα τὴν κυρίαν νὰ ἔλθῃ εἰς Πινόν, εἶπε μετὰ μεγάλων ρητορικῶν προφυλάξεων, ὡς εἰσυνέθιξε νὰ πράττῃ κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις. Ἐάν ἡδυνάμην νὰ προῖδω ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐτακτοποιούντο, πόσον εὐκόλως, δὲν θὰ ἐλάμβανον τὸ θάρρος ν' ἀνησυχῶσιν τὴν κυρίαν, ἀλλ' οὕτε ἐγὼ αὐτὴ θ' ἀνησυχούην. Πρὸ πάντων δ' ἐάν ἡδυνάμην νὰ προβλέψω ὅτι ἡ κυρία Βρίς δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον νὰ φανῇ. Ἐπρεπε νὰ προῖδω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι . . .

Καὶ δὲν εἶπε τίς ἢ τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐγνώριζε τόσο καλῶς, ἐσίγησεν ὅμως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἡ Ὀδὶλη ἀνέμενε τὴν συνέχειαν.

— Ὁ Ἐδμόνδος ἐγεννήθη σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐξηκολούθησε, καὶ γνωρίζω τὰ ἰδιώματά του, ἔχει δὲ πολλὰ ἰδιώματα, ὡς καὶ σφάλματα. Κατὰ τὴν φράσιν, τὰ μὲν καὶ τοῦ ἔχουν πᾶσι ἀέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Βρίς εἶναι πολὺ δεύρολος. Ἐπειτα ὁ Ἐδμόνδος εἶναι πολὺ πεισματάρης, ἐνῶ ὁ κύριος Ριχάρδος εἶναι ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τῆς ὕψηλῃ καὶ συγχωρεῖ ὅσῳς πρέπει. Αὐτὴν τὴν φωνὴν ἐνόμισα ὅτι τὸ πείσμα του θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ, ἡπατήθη ὅμως πολὺ καὶ ζῆτῶ συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας.

Ἡ Ὀδὶλη δὲν ἔλεγε τίποτε. Δι' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἤρώτα τὸν Ζαφφέ καὶ ὅμως, ἀκούουσα αὐτοῦ, ἠσθάνετο ὅτι ἐξεπλήρου καθήκον.

Ἡ κυρία Βρίς πάλιν ὑπεχώρησεν εἰς τὸν Ἐδμόνδον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαφφέ, ἄλλως ἢ ὑπόθεσις δὲν θὰ ἐτελείωνε τόσο εὐκόλως. Ὅταν ὁ νεαρὸς κύριός μου πεισματάνεται, πάντοτε ἡ μάρμηρον τοῦ ὑποχωρεῖ πρῶτη. Ἐάν ἔβλεπα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὅταν ἀνέτρεφε τὸν κύριον Ριχάρδον θὰ ἐξεπλησσομένη πολὺ, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πρῶτος ἐκεῖνος ὑπεχώρει πάντοτε. Τώρα ὅμως ἡ κυρία εἶναι μᾶλλον ἡλικιωμένη καὶ ἔπειτα . . . εἶναι καὶ μάρμηρον . . .

Ὁ Ζαφφέ διὰ τῆς ἀκρας τοῦ μαστιγίου ἤγγισε τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἵππον, ὅστις δὲν ἐβόδιζεν ὅσον καὶ ὁ πρὸς τὰ δεξιά.

— Τέλος πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαφφέ, ὡς ἐν συμπεράσματι, νομίζω ὅτι ἡ κυρία Βρίς εἶναι πολὺ λυπημένη διότι εἰδο-

ποίησε τὸν κ. Ριχάρδον, θὰ εἶδε δὲ πολλὰ ἐάν κατάρθου, νὰ μὴ γνωσθῇ τίποτε τῷ κυρίῳ, τώρα ὅτε τὰ πράγματα ἐτελείωσαν . . . Ἰδοῦ, ἐφθάρμεν εἰς τὸν σταθμόν, εἶναι ἐκεῖ κάτω πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καὶ τὸ τραῖνο τῶν Παρισίων εὐρίσκεται εἰς τὸν σταθμόν. Πιθανόν ὁ κύριος νὰ ἦναι μέσα . . . χωρὶς νὰ θέλω ποσῶς νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν, δύναμαι νὰ παρατηρήσω τί ἡ κυρία. Ἡ εἰπῆ εἰς τὸν κύριον.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπρέτου προσεπέθουν νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἀπέψεις τῆς Ὀδὶλης ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων αὐτῆς χειλέων.

— Ἐάν ἦτο υἱός σας, Ζαφφέ, τί θὰ ἐκῆμετε; ἠρώτησε.

— Ὅ, τὰ ἔλεγον ὅλα! ἀπήντησε χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀλλὰ . . .

Ἰδοῦ ὁ κύριος, ἔρχεται.

Ὁ Ριχάρδος ἐξῆρχετο τῆς πύλης τοῦ σταθμοῦ, οὐδὲν κρατῶν ἐν χειρὶν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις οὐδὲν ἕτερον ἐσκέφατο ἀλλ' ἢ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ Ὀδὶλη κατῆλθε τοῦ φαίθοντος καὶ ἔσπεισε πρὸς αὐτόν.

— Τὰ πάντα βάνουσι καλῶς, εἶπε δραττομένη πυρετωδῶς τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπακοθῇ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ καὶ ὅμως ἤθελε νὰ δύναται νὰ ἐμφυσησῇ αὐτῷ τὴν πνοὴν τῆς τρυφερότητός της. Ἐκεῖνος ἐσφιγξε ζωηρῶς τὸν βραχίονα, ὅστις ἐδράξατο τὸν ἑαυτοῦ.

— Τί συνέθη; ἠρώτησεν.

— Εἶναι πολὺ διεξοδικὸν καὶ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω ἐν δυοὶ λέξεσιν. Ἡ μήτηρ σου καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἔχουσι καλῶς, τὰ λοιπὰ ὅ, τὰ μάλιστα ἀκολουθεῖς.

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἀμαξίαν, ὁ δὲ Ζαφφέ, ὅστις ἐκράτει τοὺς ἵππους, ἐχαίρεται τὸν κύριον αὐτοῦ.

— Ἐάν ὁ κύριος ἐπέθουμι νὰ κάμῃ δύο βήματα μετὰ τῆς κυρίας, εἶπεν, ἔως ὅτου οἱ ἵπποι ξεκουραστοῦν ὀλίγον, ἢ ἐάν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία προῦχώρουν ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρός; Ὅ, τοὺς ἐπρόφθανα μετ' ὀλίγον!

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι λεπτότατος! εἶπεν ἡ Ὀδὶλη εἰς τὸν συζυγόν της.

Πράγματι προῦχώρησαν πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ὁ Ριχάρδος ἔμαθε τὰ συμβάντα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παραδόξου ὑποδοχῆς τῆς κυρίας Βρίς, μητρὸς, πρὸς τὴν νέμφην αὐτῆς.

— Ἐνοῦ τὴν δυσχερῆ θέσιν της, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐλαφρύνῃ ὀλίγον τὴν κακὴν ἐντύπωσιν τῆς συμπεριφορῆς τῆς μητρὸς του, διότι εὐρίσκειτο ἐν καταστάσει δυσκόλῃ. Κίχον ἔλθει χωρὶς νὰ προσκληθῶ, ἢ δὲ μήτηρ σου βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ ἐμέ, μᾶλλον παντὸς ἄλλου, τὰς ἀτάξιας τοῦ ἐγγύου της.

— Διατὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος, οὗ ἢ διαρκῆς σιγῇ οὐδὲν καλὸν προσιονίζετο. Διότι εἰδείξες συμπεριφορὰν καὶ αὐταπάρησιν ἢ ὅποια σὲ θέτει ὑπεράνω παντὸς ἐπαίνου;

Ἦγός-θελατικὸν κατέκλυσεν ὀλόκληρον τὴν Ὀδὶλην. Βεβαίως ὁ σύζυγος αὐτῆς πολλὰς παρέσχεν ἀποδείξεις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Βπαῖνος ὅμως τόσο ἀπροκαλύπτος, τόσο ἀνεπιτήδειτος καθ' ἡν στιγμὴν ἡ καρδία τῆς νεαρῆς γυναικὸς ἦν πλήρης πικριῶν, ἐφάνη αὐτῇ τόσο τρυφερός, τόσο μεθύσκων, ὥστε δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς καὶ συζυγικῆς εὐτυχίας ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

(*Ακολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.
ΒΕ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.